

Država Hrvatska

br. 1

18. rujna 2010.

Izlazi mjesečno

Smotra za pitanja povijestnog kontinuiteta hrvatske državnosti

**ABSOLUTNA VEĆINA HRVATSKIH NARODNIH
ZASTUPNIKA DALA JE HRVATSKOM DRŽAVNOM
SABORU PRAVI IZRAZ HRVATSKE VOLJE**

Drinjanin

Izdvajamo:

Akademik Mirko Vidović

DOK SU PANSLAVISTI
ODRŽAVALI DIKTATURU
PROLETARIJATA
NJIHOVIH "NARODA I
NARODNOSTI" SINOVI
HRVATSKE SU SVOM
NARODU SPREMALI
DOSTOJANSTVENIJU
BUDUĆNOST!

dr. sc. Tomislav Dragun
**BOLJŠEVIČKA KLANJA
PO SLOVENIJI (1)**

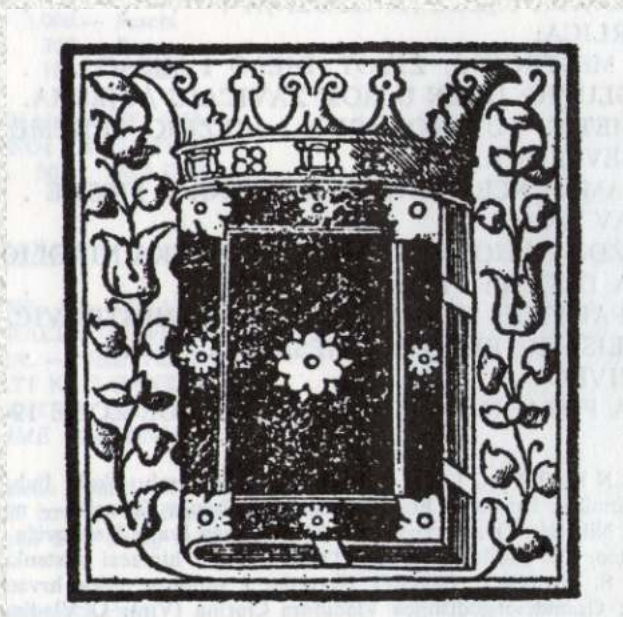
Mate Ćavar

HRVATSKOJ NARODNOJ GARDI

Sadržaj

Mate Ćavar: Hrvatskoj narodnoj gardi	3
Mile Boban: Ne mogu ostati ravnodušan	4
dr. sc. Tomislav Dragun: Imati Hrvatsku	5
Nikola Ostojić: Jadranskom moru	6
Dr. Božo Šarkanj: Pravo hrvatskog naroda na državnu nezavisnost i područnu cjelovitost	7
Drinjanin: Absolutna većina hrvatskih narodnih zastupnika dala je Hrvatskom državnom saboru (1942.) pravi izraz hrvatske volje	9
Ivan Slavonac: Zabluda marksizma i marksista	11
Mate Ćavar: Gdje su sada jasenovačke knjige evidencije logoraša?	14
Akademik Mirko Vidović: Dok su Panslavisti održavali diktaturu proletarijata njihovih 'naroda i narodnosti' sinovi Hrvatske su svom narodu spremali dostojanstveniju budućnost!	15
Zvonimir R. Došen: Cilj i posljedice "Velebitskog ustanka"	25
Tomislav Nürnbergger: Uredba o poslovanju financijskih institucija	29
dr. sc. Tomislav Dragun: Boljševička klanja po Sloveniji (1)	30
Kronika	31

"Hrvatska revija",
München",
br. 1, 1983.

HRVATSKOJ NARODNOJ GARDI

Mate Ćavar, Zagreb

Obrambeni Bljesak ne vidi se više,
Hrvatsko nebo ponovno se mrači,
Pobjeda gardijska kao da se briše,
Hrvatskom Olujom bili smo jači!

Domovinom hrvatskom dižu glave,
Izdajničke nemani, jugo-orjunaši,
Podanici velikosrpske slave,
Zloglasni krvnici, oznaši, udbaši.

U Hrvatsku opet razbojnici stižu,
Kanibalske horde traže salate,
Po zemlji Hrvata spomenike dižu,
Kako bi Hrvatskom klali Hrvate.

Hrvatska gardo, viteške istine,
Proslavljene Zenge Hrvatska zove,
Za obranu lijepa naše domovine!
Krenimo smjelo u pobjede nove.

Grobovi hrvatskih vitezova sveti,
Rasuti svuda diljem lijepa naše,
Vukovarom opet nama se prijete,
Putevima križnim dok nas ubijaše.

Drži se smjelo gardo Hrvata,
Proslavljene hrvatske ratne brigade,
Obrambenog našeg Domovinskog rata,
Vi ste ponos Hrvatske, koja vas daje.

H. H. Za dan pobjede Hrvatskih Branitelja!
Peti kolovoza, Blagdan Snježne Gospe

IVAN MESTROVIĆ: *POVIJEST HRVATA* / kamen (1932.)
Ateljer Mestrovic, Zagreb, Hrvatska

"Hrvatska revija",
München", br. 1, 1983.

NE MOGU OSTATI RAVNODUŠAN

Mile Boban - Otporaš, USA

Poštovani gospodine Dragun,

Ugodno sam se jutros iznenadio vašem pismu. Drago mi je i veseli me da pratite i čitate što vam povremeno šaljem. Moram vam iskreno reći da ne mogu ostati po strani i biti ravnodušan na sve ono što se je našoj Hrvatskoj učinilo u prošlosti i što joj se još uvijek čini danas. Preko pola stoljeća ne samo da pratim zbivanja oko naše Hrvatske, nego s ponosom mogu reći da sam bio i sudionik u mnogim raspravama oko obrane i u obrani naše Hrvatske. Mirne duše mogu reći da sam proživakao i proždrio/pojeo preko 10 kila čačkalica u smirivanju svojih živaca, koji su uvijek bili napeti kao na žrvnju u tim diskusijama.

Kroz sve to djelotvorno vrijeme na "hrvatskoj njivi" kako smo mi državotvorni i organizirani Hrvati u političkoj hrvatskoj emigraciji znali reći, došao sam davno do te spoznaje, da je naš spas samo u onim Hrvatima koji hoće nešto učiniti, tj. koji nisu lijeni, i iza sebe ostaviti drugima, tj. mlađima koji dolaze iza nas, da imaju što čitati i da znaju što je prije bilo. Također sam došao do te spoznaje da su samo naši - otvoreni i sakriveni - neprijatelji htjeli da se mi državotvorni Hrvati ne bavimo ničim, da se ne organiziramo, da ne idemo na nikakove sastanke, da mi nismo za to rođeni niti stvoreni, da za to ima pametnijih i školovanih ljudi; drugim riječima da budemo neaktivni, pasivni i anacionalni element svojeg naroda. U prošlosti to su od nas htjeli napraviti Osmanlije, Mađari/Austrijanci, Talijani, te u zadnjem stoljeću naši susjedi Srbi sa svojom Jugoslavijom. To im, naravno, nije uspjelo zahvaljujući najviše onim požrtvovnim i državotvornim Hrvatima koji su uvijek našli načina kako širiti ISTINU o Hrvatskoj. Ta ideja vodilja me je uvijek držala uspravnim i uzdignute glave, gledajući uvijek prema Hrvatskoj. Ta ideja vodilja me i dandanas vodi i usuđujem se reći da će me voditi sve do groba.

Poštovani g. Dragun, nije mi želja niti namjera vas umarati svojim "hobijem" dok palet-

kujem (paletkovati, tražiti, stara je hrvatska riječ koju je često puta upotrebljavao fra Silvije Grubišić, 1909.-1985., u svojem radu na pripremanju prijevođa Biblije) po internetu u potrazi za povijesnim stvarima, za onim što su drugi o nama Hrvatima pisali - često puta nisu nas niti pitali šta će pisati o nama - nego se jednostavno želim uplesti i biti dio onih Hrvata koji još nisu digli svoje ruke u potrazi ISTINE o Hrvatskoj, te (po)dijeliti s drugim državotvornim Hrvatima ono što sam ja osobno uspio prikupiti i pronaći. Jer, svi ljudi sve znaju, kaže naša stara hrvatska izreka. U tu svrhu - kao da mi je dragi Bog s neba rekao odmah prvih dana moje emigracije: Mile, sve prati i čitaj! Sve čuvaj! Ništa ne baca! Nekada će nekome zatrebati - i u potrazi ISTINE kupovao sam sve što sam mogao kupiti; novine, časopise, knjige i sl., sve čuvao tako da toga danas imam nagomilano da ni sam ne znam sve što imam. Naš zajednički prijatelj i državotvorni Hrvat Mladen Schwartz je bio gost moje kuće i mnoge stvari kod mene vidio. Imam preko tisuću pisama, što u originalu što u kopijama, od generala Drinjanina, Poglavnika, Artukovića i drugih hrvatskih istaknutih osoba NDH. Ovo sam spomenuo da se zna i da se uzme u obzir kako bi se i ovo moglo iskoristiti, itd, itd.

S izrazitim poštovanjem iskreno vas pozdravljam kao i sve NAŠE u DRŽAVOTVORNOM TIMU i ostajem uvijek s našim pozdravom:

Za Dom Spremni!

"Hrvatska revija",
München", br. 1, 1983.

CRTEŽ MESTROVIĆEVA GRGURA NINSKOG U SPLITU

IMATI HRVATSKU

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Mnogi su pali za Hrvatsku. Premnogi.

Pali su, a da se nisu nikad zapitali što ih na kraju te njihove borbe čeka. Njih osobno. Što bi trebali dobiti. Oni osobno.

Bitna im je bila Hrvatska. Ne oni osobno. Hrvatska samostalna i nezavisna. Cjelovita. Od "stoljeća sedmog"!

Onda je Hrvatska, ponovno, nakon 1941. i poslije 1945. - postala samostalnom i nezavisnom. Uz opće uvažavanje i priznanje suvremenog svijeta.

Bili su zadovoljni. Svi. Oni u grobu i oni pokraj groba.

Dobili su ono što su tražili, ono što su zahtijevali, ono za što su se borili. Nije im trebalo ništa više. Dakako, niti išta manje.

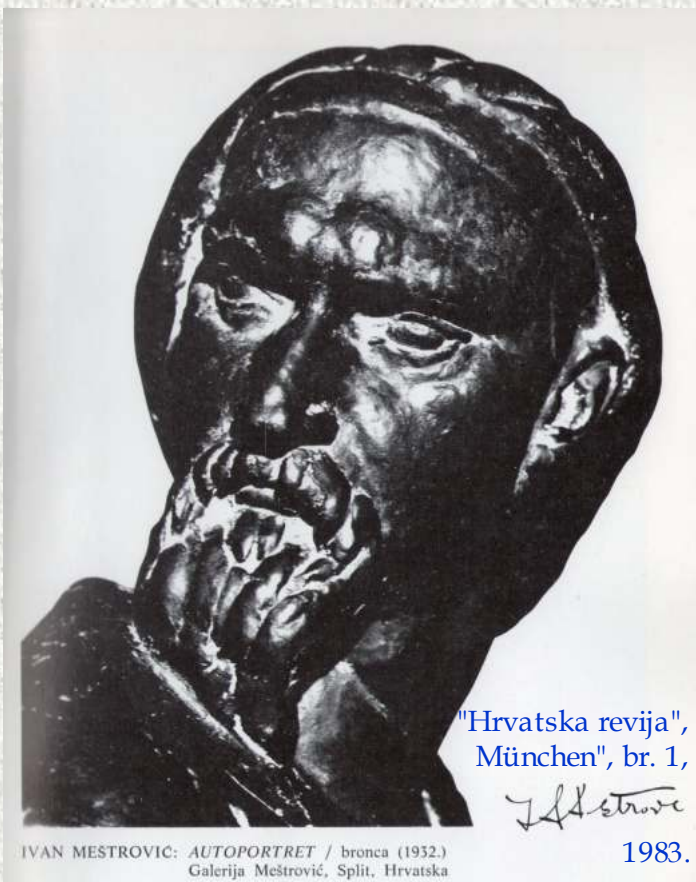
Nije im palo na pamet reći: "Imamo Hrvatsku!"

Ta, oni su je oduvijek imali. Tu na njenom svetom tlu. U svom srcu, na svojoj duši. Čak i onda kad je neprijatelj, kad je zavidnik, surovo i nemilosrdno kažnjavao svaku izgovorenu riječ koja bi ukazivala na nju: na Hrvatsku. Na Hrvatsku Hrvatima.

Ipak čuli su to neobično: "Imamo Hrvatsku!"

Nisu imali ništa protiv. Shvatili su to kao općepoznatu i oduvijek priznatu činjenicu da, ako već ništa više, ako već i u tuđini, ako već progonjeni po cijelom svijetu, imaju nešto čvrsto i neuništivo i trajno zauvijek, imaju svoju Hrvatsku.

Nu, kao i mnogo puta u svojoj naivnosti, naivnosti nevina čovjeka, prevarili su se. Bio je to samo usklik slavodobitnika, koji se, s nogom na

IVAN MESTROVIC: *AUTO-PORTRET* / bronca (1932.)
Galerija Mestrovic, Split, Hrvatska

"Hrvatska revija",
München", br. 1,

1983.

plijenu, sam sebi divio. Oduševljen postignućem:
"Imamo Hrvatsku!" "Imam Hrvatsku!"

Da, imao je Hrvatsku. Imali su Hrvatsku.

Našu Hrvatsku.

Nu, njena brda i doline, sva njena blaga "što nam je dragi Bog d'o".

Šćepali su Hrvatsku.

Štoviše htjeli su uništiti i svaku našu nazočnost. Uz nju. S njom. U njoj.

"Niti je bila nezavisna, niti je bila država, niti je bila hrvatska!"

Niti ona, niti mi.

Dakako, kao nebrojeno puta dosad, prevarili su se.

Bila je nezavisna, jeste i bit će. Bila je država, jeste i bit će. Bila je hrvatska, jeste i bit će.

Jamstvo smo mi. Mi i naši grobovi.

JADRANSKOM MORU

Nikola Ostojić,

“Nova Hrvatska”, Zagreb,
br. 253, 28. listopada 1943.

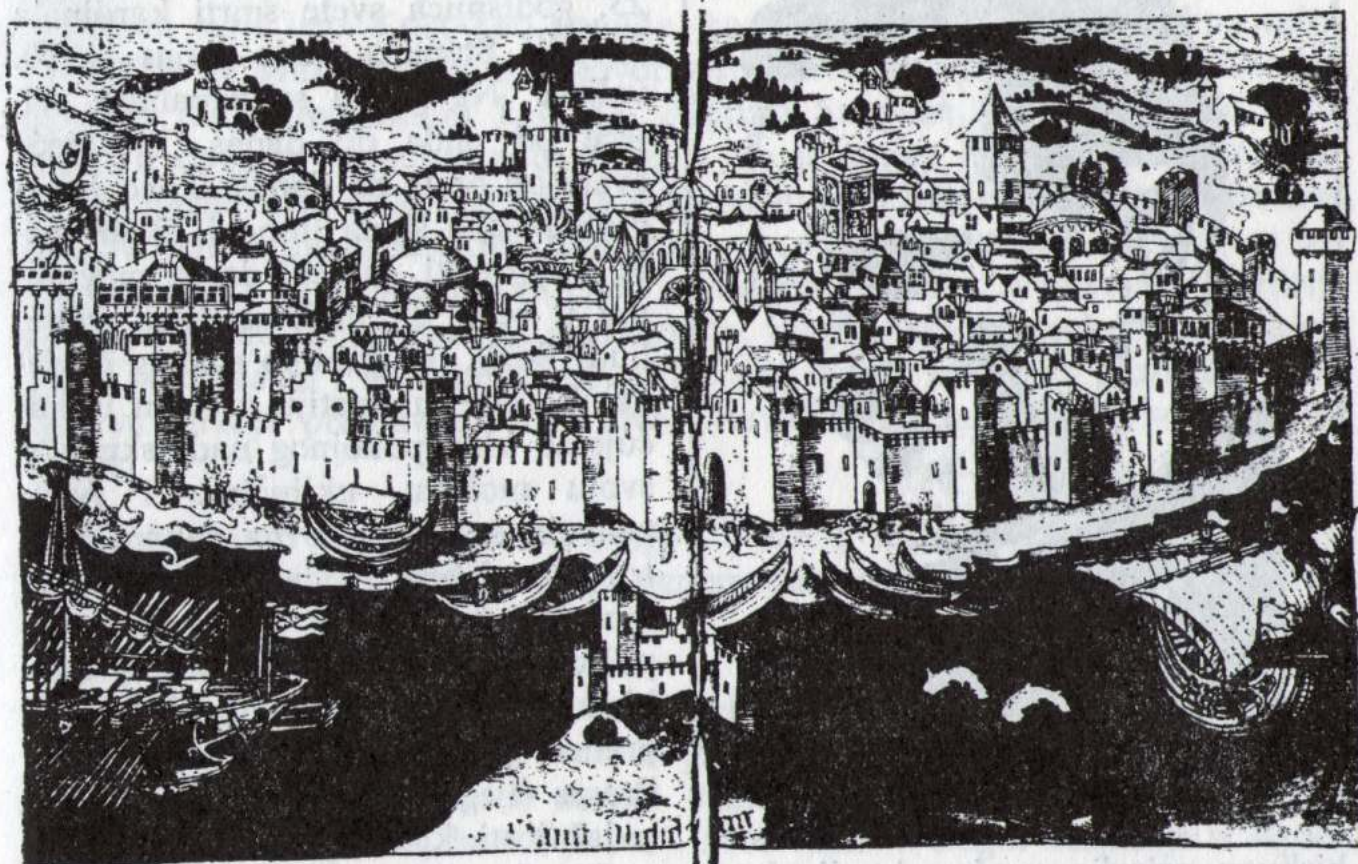
Kroz stoljeća poviesti nam činbenik si važan bilo,
bez tebe se ni zamislit nas Hrvata život ne da:
svima nama potrebno si, svima nama ti si milo,
svaki od nas sa ljubavlju i s ponosom na te gleda.

Obale nam gorde plačeš, tiho, biesno — kako kada,
ali uvijek nedostižno u krasoti i u moći,
glas tvoj: rika, krik il' šapat, uzvišenu himnu sklada,
koja sve nas začarava i u danu i u noći.

Stranog svieta tekovine po tebi nam budu bliže,
po tebi se samo jača i uljudba i sloboda,
po tebi nam mnoga sreća i blagodat lakše stiže,
po tebi se širi ime proslavljenog našeg roda.

Na tebi su kalile se i mišice naših pređa,
na tebi je sviestan Hrvat svakoj sili odolievo,
pa ni danas ne će dati da ga itko zlobno vrijeđa,
da mu itko otet kuša ono za što krv je lievo...

Sve Hrvate bez iznimke s tobom ljubav veže sveta,
u slobodnoj domovini budućnost te sjajna čeka:
oh, Jadrane, sladka sanjo još od mojih mlađih ljeta,
oh, bisere doma moga, pozdravljam te iz daleka!

MISAO NA DOMOVINU:
GRAD DUBROVNIK, u njemačkom putopisu iz godine 1486.

"Hrvatska revija",
München", br. 1, 1983

PRAVO HRVATSKOG NARODA NA DRŽAVNU NEZAVISNOST I PODRUČNU CJELOVITOST

Dr. Božo Šarkanj,

“Nova Hrvatska”, Zagreb,
br. 253, 28. listopada 1943.

Zagreb, 27. listopada.

Ako se hoće odrediti da li je rat što ga pojedini narod vodi pravedan, ili ne, onda se gleda na razne momente, ali prije svega na ciljeve jedne ili druge zaraćene stranke, da li jedan narod ili država brani svoj životni obstanak ili se vodi kakvim imperijalističkim ciljevima, da li je prema tome rat za nju navalni ili obranbeni, da li ona ide za osvajanjem tuđih, ili za očuvanjem ili povratkom neprieporno svojih područja. Iako u ratu, redovito imade glavnu rječ snaga oružja, ipak se ne može reći da je i to pitanje, to jest da li se radi o pravednom ratu, ili ne, bez važnosti. Svakako baš taj momenat i te kako utječe na unutrašnju snagu i moral naroda, koji se nalazi u ratu, o njemu ovisi također i raspoloženje nezaraćenog i neutralnog inozem-

"Hrvatska revija",
München",
br. 1, 1983

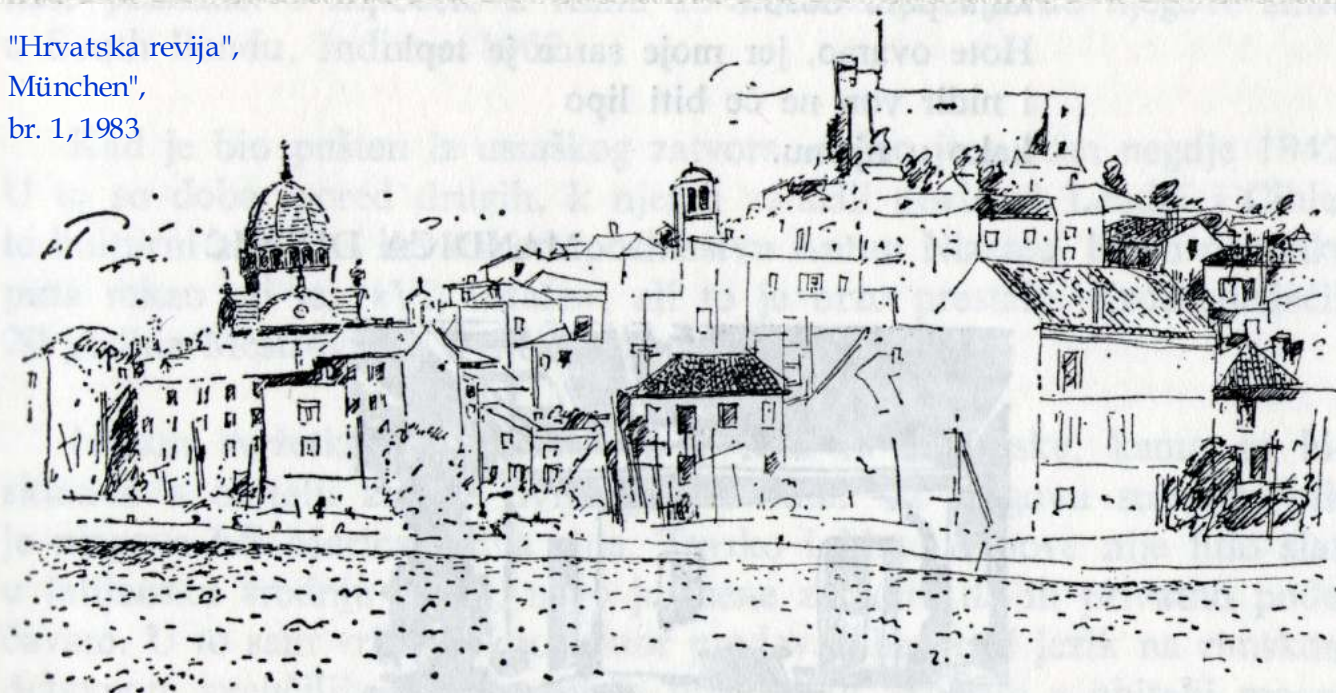

MISAO NA DOMOVINU: ŠIBENSKA KATEDRALA

stva, nu kud i kamo je važnije to, da se je u poviesti dokazalo da ipak postoje i neki zakoni prava i pravednosti. Iako i očita nepravda grubom silom oružja često nadvladava nad pravom i pravednošću, ipak se u većini slučajeva tokom vremena izpravljaju nanesene nepravde, a zakoni vječne i povjestne pravde na koncu slave pobjedu.

Ciljevi za koje se bore u ovom ratu Njemačka i njeni saveznici, pa tako i hrvatski narod obuhvaćeni su pojmom novog poredka, te idejama i temeljnim načelima na kojima bi se taj poredak imao osnivati. U pravednost i unutrašnju vrijednost tih načela, po kojima se priznaje svakom narodu pravo na slobodu, na životni prostor i nesmetani životni razvoj, a kraj toga se iznad svega poštuje načelo narodnosti, ne može se sumnjati. Ta su načela doduše doživjela u toku ovoga rata jednu veliku kušnju, ali je ta uspješno prebrođena. Ta su naime načela zbog držanja u postupka stanovitih talijanskih krugova bila dovedena u sumnju. Ona izdajnička talijanska klika, koja je tokom čitavog ovog rata provodila politiku upravo protivnu načelima novog poredka i nove Europe, već je samim tim postupkom pokazala da je otvoren neprijatelj tih ideja i načela, za koja se je tobože borila, što je svojim konačnim otpadom i pristupom protivnoj strani i potvrdala. Bilo je naime upravo očito da politika, koju je kod takvog stanja stvari Italija provodila trajno kršeći sva načela, koja su si mladi narodi Europe bili postavili, te neprestano gramzljivo prisizajući za područjima, na koja nije po nikakvim pravednim načelima imala nikakvih prava, predstavlja jednu tešku i neugodnu moru za samu ideju novog poredka i nove Europe. Zbog toga su se svi narodi, koji su bili istinski i iskreno stupili u borbu za ostvarenje pravednih načela novoga poredka složili u tome, da otpad Italije predstavlja jednu pozitivnu činjenicu za sve njene dosadašnje saveznike, koji su od nje imali trajno više štete nego li koristi. Načela, za koja su oni stupili u borbu i za koja se i dalje bore, oslobođena su tim časom teške sumnje, koju je na njih bacila Italija svojim postupkom i politikom, a oni narodi, koji su zbog te nerealne, neprirodne i ničim ne opravdane tali-

"Hrvatska revija",
München",
br. 1, 1983

MISAO NA DOMOVINU: GRAD ŠIBENIK

janske politike morali podneti mnoge i teške žrtve, konacno su došli u priliku da ostvare svoja prava, kojih su se za neko vrijeme morali odreći.

Tako su primili konačni razvoj događaja u Italiji svi narodi, koji se nalaze u borbi za načela novog poredka, a pogotovo njemački narod, koji se nalazi na čelu te borbe. Zato je i vraćanje hrvatskih primorskih krajeva Nezavisnoj Državi Hrvatskoj od svih tih naroda iskreno pozdravljeno kao vidljivi i uvjerljivi dokaz istinske vrijednosti onih načela, na koja je bila bačena teška sumnja baš u pogledu Nezavisne Države Hrvatske, koja je bila opterećena već u samom času svog stvaranja teškim teretom i kojoj su bile otete zemlje, na koje je imala neprieporno pravo ne samo po poviestnom i nacionalnom načelu, nego i uobće po svim načelima, koja se osnivaju na istinskoj pravednosti. Isto tako je jednodušno osuđena i ona politika, koju je provodila Italija na štetu ostalih europskih naroda, a koja se je politika na koncu njoj samoj teško osvetila.

Mi smo Hrvati sviestni, da je u današnjoj našoj borbi i nastojanju pravo nedvojbeno i očito na našoj strani. Mi nikada u svojoj poviesti nismo prezicali za ničim tuđim, a ono što je bilo naše uvijek smo svim svojim snagama i ne plašeći se

nikakvih žrtava uporno branili. Hrvatski narod imade danas jedan vrhovni cilj, da **sačuva i obrani svoju državnu nezavisnost i područnu cjelovitost**, koju danas ostvaruje i koja mu je priznata od njegovih saveznika. To je valjda najosnovnije pravo, što gajedan narod može imati i koje mu nitko ne može zaniekati.

Hrvatski se dakle narod danas bori za najpravednije ciljeve što ih se i može zamisliti, dok se naprotiv svako protivno nastojanje, svaki zahvat protiv hrvatske državne nezavisnosti ili područne cjelovitosti mora smatrati protupravnim i ničim ne opravdanim. Jer hrvatski narod imade neprieporno pravo na svoju slobodu i državu, a područja koja on danas nastava, a i u prošlim vjekovima ih je nastavao, pripadaju samo njemu, a nitko drugi nema na njih baš ni po kakvim načelima nikakvih prava. Mi smo Hrvati vjerovali u povjestnu pravdu i onda, kad smo morali gledati kako očita nepravda privremeno slavi slavlje, jer smo znali da to ne može dugo potrajati. I danas isto tako čvrsto vjerujemo, da će i na koncu ovog svjetskog hrvanja pravednost slaviti pobjedu, te sviestni ciljeva za koje se borimo, pravednost kojih su nam priznali svi naši saveznici, a ne mogu je poreći čak ni naši neprijatelji, gledamo mirno u budućnost.

ABSOLUTNA VEĆINA HRVATSKIH NARODNIH ZASTUPNIKA DALA JE HRVATSKOM DRŽAVNOM SABORU (1942.) PRAVI IZRAZ HRVATSKE VOLJE

Drinjanin, internet

U mržnji na Nezavisnu Državu Hrvatsku neprijatelji njeni upotrebljavaju sva moguća sredstva, da naškode ne samo njezinu ugledu, već nastoje dokazivati, da Nezavisna Država Hrvatska nije pravno ni postojala u smislu međunarodnoga prava, niti je prema načelu legitimiteta Hrvatski Državni Sabor iz godine 1942. mogao ući u tradicionalni niz Hrvatskih Sabora, koji su od najstarijih vremena bili izrazom hrvatske narodne volje i prava hrvatske državne nezavisnosti.

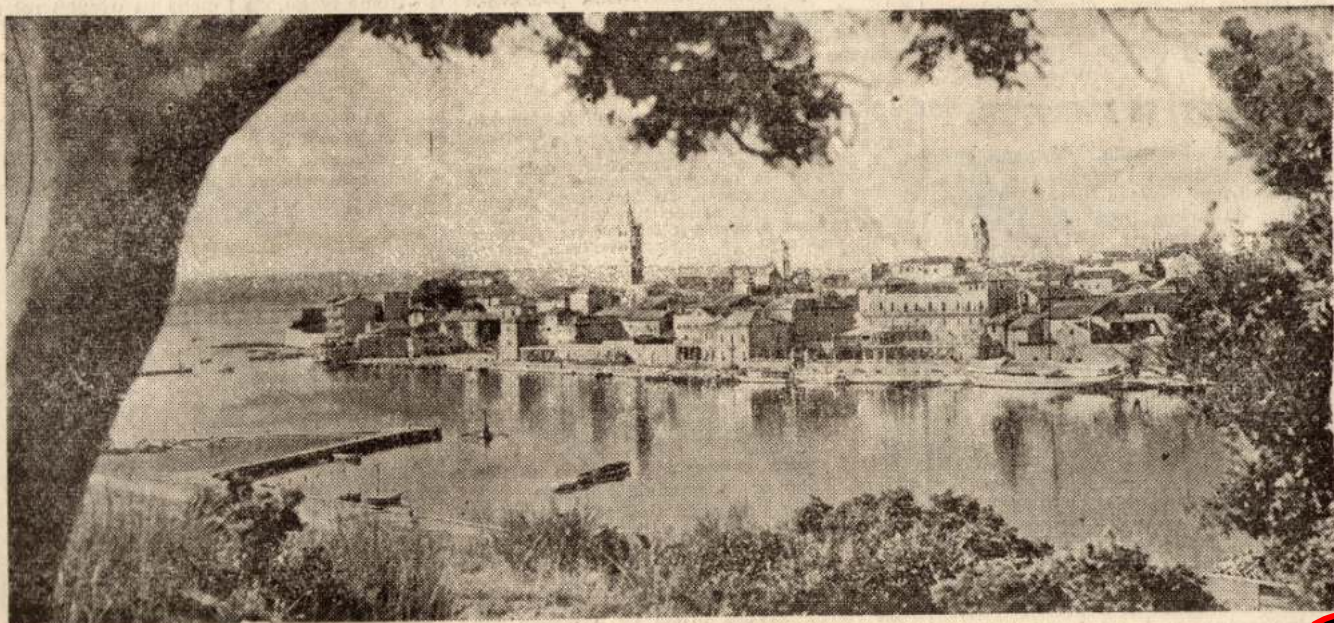
U takvim namjerama i prelazeći preko činjenice, da je Nezavisna Država Hrvatska zaista bila činbenik međunarodnoga zbivanja za pune četiri godine, Hrvatski Državni Sabor iz godine 1942. posebni je tm u oku hrvatskih neprijatelja, te je razumljivo, da su njihovi juriši upereni baš prema toj kuli hrvatskoga odpora.

Jer, obarajući pravovaljanost Hrvatskog Sabora iz godine 1942. i dokazujući da taj Sabor nije zadovoljio načelu legitimiteta, ruši se ne samo ugled njegov i onoga, koji ga je sazvao, već se time osporava valjanost njegovih zaključaka, a osobito onih, kojima se svi državopravni čini od 1. XII. 1918. pa nadalje proglašuju uništenim i neobveznim za hrvatski narod. Prema tom zaključku Hrvati nemaju zaista nikakvih državopravnih obveza ni prema Kraljevini Srbiji, a još manje prema bilo kakvoj Jugoslaviji, jer su samostalna i suverena država, ali opovrgavajući taj zaključak nelegitimnošću hrvatskog narodnog zastupstva iz godine 1942. priznaje se legalitet četničke odnosno komunističke Jugoslavije, pa i sve posljedice, koje sliede iz takva priznanja.

Poznato nam je, kako je ugledni dvadesetpetgodišnji borac i narodni zastupnik Hrvatske Seljačke Stranke i ministar u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, g. Janko Tortić dokazao brojčanim podatcima i poimeničnim slučajevima, da je u Hrvatskom Državnom Saboru iz godine 1942. zaista postojala absolutna većina hrvatskog narodnog zastupstva, te da su saborski zaključci prema tome pravovaljani.

Analizirajući pojedinačne slučajeve narodni zastupnik i ministar Janko Tortić navodi konačno ove činjenice:

Dakle, u Hrvatskom Saboru od godine 1942. bilo je šestdeset sedam hrvatskih narodnih zastupnika,

"Nova Hrvatska", Zagreb, 3. listopada 1943. Grad Rab na otoku Rabu

"Nova Hrvatska", Zagreb,

3. listopada 1943.

većina hrvatskih narodnih zastupnika, izabranih godine 1938. na listi dra Mačeka, a čiji su izborni kotarevi bili obuhvaćeni granicama Nezavisne Države Hrvatske - stoji čvrsto.

Osim nabrojenih, bila su u Hrvatskom Saboru od godine 1942. i dva predstavnika Srba, narodni zastupnici, izabrani godine 1938: - **dr Sava Besarović**, ministar i II. bilježnik Sabora, te **Uroš Doder**.

Nadalje: od članova Hrvatskog Sabora iz godine 1918. - čije je zasjedanje bilo prekinuto, su se svi, a ja se sjećam ovih: **Marko Došen**, bio predsjednik Hrvatskog Sabora godine 1942.; **dr Prebeg**

koji su godine 1938. kandidirani na listi dra Mačeka, kao članovi Hrvatske Seljačke Stranke. Od ovih narodnih zastupnika Hrvatske Seljačke Stranke sudjelovao je 80% odnosno 76%, ako se odbiju trojica, čijem sudjelovanju bi se moglo nešto prigovoriti.

Što i kako je bilo s nezavisnim kandidatom s liste dra Mačeka, Ibrahimpašićem - Bihać, nije mi bilo poznato, stoga sam pisao prijatelju iz Bosne i on mi je odgovorio: Ibrahimpašić otišao je poslije izbora u beogradski parlament, a nakon uzpostave Nezavisne Države Hrvatske pristupio je Ustaškom Pokretu, borio se i poginuo od partizana s poklikom: "Živjela Hrvatska! Živio Poglavnik!"

Hrvatske narodne zastupnike stranke - **Spaho** - **dra Džaferbeg Kulenovića** ne poznajem tako dobro, da bi se nakon toliko vremena sjećao svih njih po imenu. G. Gaži je rekao da su u Saboru bili ovi zastupnici: 1. **Ismet Bektašević**, 2. **Hamdija Shimpašić**, 3. **Muhamed Omerčić**, 4. **Nazir Spahić**, 5. **Ismetbeg Gavran-Kapetanović**, 6. **Hizvija Gavran-Kapetanović**, II. **podpredsjednik Hrvatskog Sabora**; 7. **Bećir Džonlagić**. Ja se sjećam još ove dvojice: 8. **Feridbeg Cerić** i 9. **Ahmid Kurbegović**. Kada ih ne bi bilo više, onda je ovo, s drugom Kulenovićem, ipak preko 55 posto njegovih zastupnika. No ja znam, jer sam s Džaferbegom bio na konferenciji, kada se o tomu govorilo, da su se svi zastupnici njegove stranke odazvali u Sabor, koji su bili pozvani, u koliko nisu bili zapriječeni usljed borba s partizanima i četnicima.

Dakle moja tvrdnja, da je u Hrvatskom Saboru od godine 1942. surađivala absolutna

predsjednik Hrvatske Stranke Prava, bio predsjednik Verifikacionog Odbora, a **dr Mirko Košutić**, predsjednik Pravnog Odbora Hrvatske Stranke Prava; **dr Milobar**, predsjednik Rizničkog Financijalnog Odbora Hrvatske Stranke Prava; **dr Vinko Krišković**, podpredsjednik Pravnog Odbora Hrvatske Stranke Prava i državni vijećnik; **Svetislav Šumanović**, bivši odjelni predstojnik Hrvatske Zemaljske Vlade i **barun Rajačić**, - posljednja dvojica su Srbi.

Suradnja između starih i mlađih hrvatskih narodnih zastupnika, između Radićevaca, Pravaša, Džaferovih, između katolika, muslimana i pravoslavaca - bila je najsrdačnija. Idem dalje i tvrdim:

Teško bi bilo naći jedan parlament, u kojem bi vladala jednodušnost između članova, kakova je vladala baš u Hrvatskom Saboru od godine 1942. Ne samo u obrani prava Sabora protiv svakoga, nego i u radu svih Odbora - osim u Gospodarskom Odboru, gdje je, ali kompaktna većina tako onemogućila jednoga-dvojicu, koji su pokušavali nametati svoju volju, odnosno nečiju volju.

Utjecaj Ustaškog Pokreta u Saboru bio je neznatan - praktički nikakav!

Neka ovaj prikaz, a rapose ovdje navedene brojke, ponukaju na razmišljanje i na konsekvence, koje iz ovakovog stanja stvari nužno rezultiraju!

JANKO TORTIĆ

Narodni zastupnik Hrvatske Seljačke Stranke

Ministar u Hrvatskoj Državnoj Vladi

ZABLUDA MARKSIZMA I MARKSISTA

Ivan Slavonac, Osijek

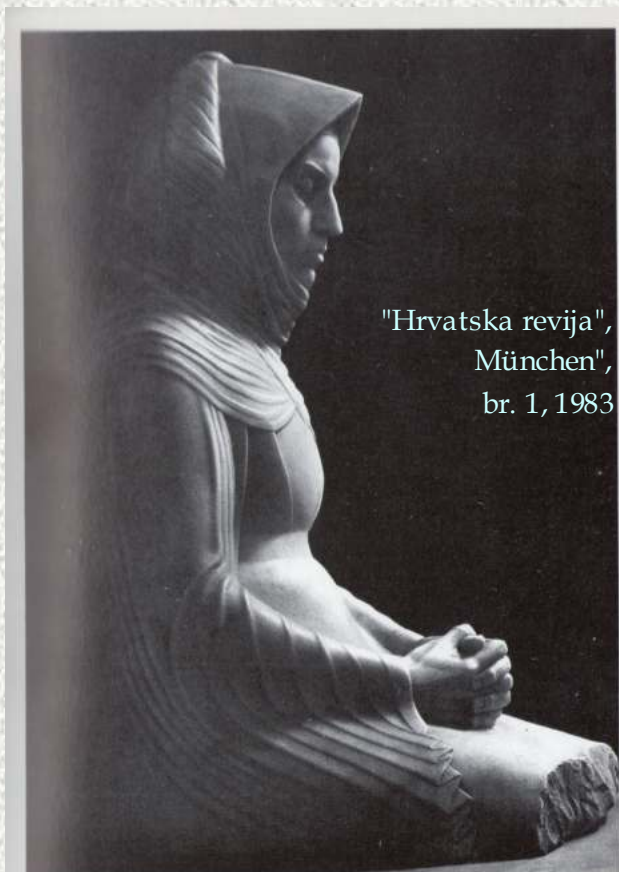
Marksisti imaju jako iskrivljeno mišljenje glede mnogih stvari. Oduzelo bi i previše vremena kada bi se pokušalo nabrojati, a pogotovo i analizirati sve njihove zablude. Ipak, mislim da bismo trebali pokušati nabrojati i analizirati neke važnije od njih, prije svega one koje se tiču nacije, rase, države, Boga, religije, lažnog morala (humanizma), uloge radničke klase i povijesnog materijalizma.

Nacija, država i religija nisu sredstvo kapitalista kojim oni "drže u ropstvu i zabludi proizvođače", dakle radničku klasu. Njihovim prostim ukinućem, nacionalizacijom svega i svačega te kažnjavanjem privatne poletnosti, truda i inicijative ne bi se riješili problemi koji muče radničku klasu (proletarijat) i čitavo čovječanstvo.

Međunarodno bankarstvo i međunarodni kapitalizam putem globalizma, odnosno kapitala, medija i štampe koji su u potpunosti u njihovim

rukama i idu za time da među narodima (a srž i biološki izvor svakog naroda jest njegova radnička klasa, tj. radnici i seljaci) uništi ljudsko dostojanstvo, pojmovi kao što su to religija, narodna tradicija, moral i institucija obitelji, zatim u konačnici i osobnu, nacionalnu te rasnu posebnost. To je njima cilj! Marksizam ignorira činjenicu da narodi koji su u 19. stoljeću evoluirali u nacije nisu čimbenici koji se mogu ukinuti jednostavnim dekretom. Nacija nije skup bilo kakvih pojedinaca ili obična hrpa mase koja eto priča istim jezikom i nalazi se na određenom geografskom području, kako to eto liberalistički svjetonazor tvrdi. Nacija je kulturološki, duhovno, povijesno, geopolitički i rasno homogena narodna cjelina. Zašto bi stoga bila negativna nacionalna svijest u ljudi, kao uostalom i klasna? Ne može nikakva komunistička internacionala biti alternativa narodnom imenu, narodnoj misli te ljubavi prema svojoj domovini i narodu! Socijalno pitanje nije rješivo u okupiranoj državi u kojoj tuđin ili manjina vode glavnu riječ, a posebno socijalno pitanje nije rješivo ukidanjem tog mehanizma zaštite narodnih, pa tako i radničkih prava. Internacionalizam po svojoj prirodi odgovara isključivo kapitalističko-izrabljivačkoj kasti čiji kapital odbija priznavati i poštivati granice, a nikako radniku i seljaku koji je isključivo vezan uz svoju rodnu grudu i komad zemlje!

Naravna je stvar dakako da se naša europska radnička klasa i europske nacije u 21. stoljeću, a u cilju zaštite svojih neotuđivih interesa trebaju ujediniti u jedan oblik neformalnog europskog socijalizma, europskog bratstva i europske solidarnosti, prije svega kako bi zaštitili svoju industriju i svoje europsko tržište od robe (ali i imigranata) iz zemalja trećeg svijeta, pošto uvoz te robe i njihovih proizvoda prijeti propasti europske nacionalne ekonomije i životnog standarda radništva, pošto znamo da europski autohtoni proizvodi nikako cijenom ne mogu konkurirati proizvodima iz zemalja trećeg svijeta. Naime, npr. sami poticaji proizvođačima nekih agrarnih kultura su u Europi veći nego li je cijeli ciklus proizvodnje, transporta i carina iz zemalja trećeg svijeta do Europe! Stoga je samo po sebi jasno da je besmislen a u 21. stoljeću i nemoguć bilo kakav izolacionizam, a uostalom moderni europski nacionalizam ne poznaje odnosno izbjegava nacionalni šovinizam među europskim narodima. Naprotiv, gotovo svi europski

"Hrvatska revija",
München",
br. 1, 1983

IVAN MESTROVIC: MOJA MAJKA / mramor (1908.)
Narodni muzej, Beograd, Srbija

ki nacionalisti su ujedinjeni u ideji europske solidarnosti, bratstva i europskog socijalizma, čiji je preteča bio progresivni dio Trećeg Reicha, a nakon rata i ideja Charlesa de Gaullea o slobodnoj i neovisnoj Europi, koja ne će biti kolonije niti židova niti anglo-američkog imperijalizma (Wall Streeta). Današnji europski nacionalisti su dakle ujedinjeni u ideji jedne snažne i na zdravim temeljima izgrađene Europe nacija, a samim time i zaštiti europskih kulturnih, duhovnih, nacionalnih i rasnih posebnosti, kao i borbi za radničke i gospodarske interese europskih država kao jednoj alternativni naspram bezbožničke, globalističke, multikulture, cionističke i kapitalističke nelegitimne tvorevine - današnje tzv. EU! Također, marksizam naprosto negira činjenicu koja mu ne ide u prilog, a to je da je povijest pokazala da je uslijed nelegitimnog osvajačkog i kolonijalnog iredentizma i imperijalizma prirodni mehanizam obrane malih i potlačenih naroda bila uvijek nacionalna, a ne klasna svijest! Dakle; nacija, rasa, jezik, kultura, povijest, običaji i tradicija jesu pojmovi koji se ne mogu izbrisati već prihvatiti kao činjenice, i to svaki politički svjetonazor koji planira pristupiti i zastupati neku naciju i narod mora prihvatiti i vrednovati. Ista stvar vrijedi i za religiju. Ne može netko nekome braniti, a posebno to ne može biti jedna politička partija, da vjeruje u Boga i crkvene dogme koje smatra da su ispravne. Dobro se zna zašto je Marks propovijedao borbu proti Boga; marksizam naime naučava da moguće raj na zemlji stvoriti ljudskom rukom. Zato mora iskorijeniti Boga, odnosno kršćanstvo i islam, koji propovijedaju **da raj nije moguć na zemlji niti je raj moguće stvoriti ljudskom rukom, već da je jedini Bog taj koji može stvoriti raj, a ne "hendikepirana" ljudska ruka! Tu se ujedno i krije najveća zabluda marksizma.** Zatim, marksizam naučava da se postojanje Boga protivi znanosti i prirodi. Kako onda nazvati marksističko negiranje čovjekovih nacionalnih, rasnih i osobnih posebnosti, ako ne dijametralno suprotnim gledištima naspram znanosti i prirode? Drugu zabludu i tezu, da će do potpunog radničkog samoupravljanja i prelaska sredstava za proizvodnju iz kapitalističkih ruku u ruke proizvođača doći samo od sebe uslijed evolucijskog procesa prezasićenja materijalizmom su pobili sami komunisti i komunistički prvaci, time što su dokazali da je za bilo kakvo pokretanje uspavane radničke mase (kao uosta-

"Hrvatska revija",
München",
br. 1, 1983

IVAN MESTROVIC: RIMSKA PIETA / mramor (1942-1946.)
Notre Dame Sveučilište, U.S.A.

lom i općenito naroda), koja nije niti ikada može sama po sebi biti svjesna svoje snage, moći i brojnosti, potrebna i neophodna revolucionarna elita koja će pokrenuti taj cijeli proces. A pojam elite vuče svoje korijene iz socijalizmu toliko omražene aristokracije, koja istini za volju nije niti najmanje bila dobar sustav, pošto je gajila robovlasnički odnos aristokratske manjine naspram narodnom većinom (a evoluirani oblik robovlasništva je feudalizam, čiji je pak evoluirani oblik kapitalizam). Međutim je zato fašistički i posebno nacionalsocijalistički svjetonazor preuzeo iz aristokracije sve ono što je korisno (autoritet, elitizam, patriotizam, tradicija, kultura, disciplina, zakoni, moral, prirodna načela), dok je odbacio izrabljivanje manjine u odnosu na većinu time što se upravo bazirao na populizam i interese većine (dakle radničke klase i konačno nacije) naspram kapitalističko-židovskom izrabljivačkom manjinom. Što se pak tiče tih tzv. socijalističkih zemalja u kojima je vlast obnašala Komunistička partija, napose u SSSRu i njegovom bloku, vlast ni u kojem slučaju nisu obnašali radnici i seljaci, što i ne bi bilo toliko loše, kao što je to bilo predstavljeno u predstavi za javnost; vlast su dakako vršili židovski komesari i to u postotku 9

nasprama 10! Sličan primjer imamo i u Velikoj Britaniji, kada su laburisti neposredno nakon ww2 preuzeli vlast i proveli opću racionalizaciju poduzeća. Vlast nad poduzećima i sredstvima za proizvodnju ni na koji način nije preuzela radnička i proizvođačka klasa, već je vlast preuzela nesposobna i korumpirana državna birokracija, koja je nastavila živjeti i uživati na leđima radničke klase, baš kao što je i u SSSRu bio slučaj. Također, većina tih državnih birokrata bili su zapravo potomci onih istih kapitalista koji su i doveli radničku klasu u nezamislivo loš položaj u tim zapadnim industrijskim europskim zemljama.

Obmanu kao što je marksizam je bilo teško zamisliti da bi se mogla provesti i na papiru, čega je vjerojatno bio svjestan i sam Marks, dok o marksizmu u praksi ne vrijedi niti trošiti riječi. **Dovoljno je reći to da danas u svijetu ne postoji niti jedna ne samo komunistička, nego niti socijalističko-marksistička država, i iako svi marksisti to znaju, oni i dalje nastavljaju obmanjivati javnost i društvo, nešto slično kao sotona Sina Božijeg u pustinji!** Sada će se netko praviti pametan pa reći da u najmnogoljudnijoj zemlji svijeta - Kini vlada KPK i da je ona prokomunistička zemlja. Istina je pak to da je Kina danas jedna od najvećih primjera kapitalističke surovosti, i da u Kini, ali i drugim zemljama u kojima vlast nominalno ima Komunistička partija nema niti R od radničkih prava i pogodnosti, već su iste zemlje sjedište kapitalističkih multinacionalnih kompanija koja odatle vrše neviđene eksploatacije radništva, i to pod službenim pokroviteljstvom Komunističkih partija na čelu navedenih zemalja, koje im "čuvaju leđa" i to izrabljivanje omogućuju. Tu opet dolazimo do neophod-

nosti ujedinjene Europe; europskih nacionalnih država, europskog radništva, europske industrije i europskog tržišta, kao alternativni kapitalističkoj EU koja je, ovakva kakva jest, suučesnik i organ zaštite daljnje eksploatacije radništva u zemljama trećeg svijeta, ali i suučesnik i pokrovitelj uništenja europskog radništva te poljoprivredne i industrijske proizvodnje, koja je konstantno još od pada Berlinškog zida na nultoj razini, a pogotovo je to slučaj na Balkanskom poluotoku! Inače, što se tiče komunizma kao takovog, komunizam je u svojoj biti, baš kao što njemački židov Karl Marks naučava, jedno utopijsko društvo i raj na zemlji u kojemu su svi ljudi jednaki i ravnopravni, i u kojemu ne postoji nikakvih represija niti klase izrabljivača i izrabljivanih, već eto jedno besklasno društvo. U svojoj praksi dakle komunizam nikada nije niti mogao zaživjeti. Marks je dakle solidno obradio kapital kao sredstvo izrabljivanja radničke klase, ali je, bilo u zabludi ili vjerojatnije i namjerno (pošto je izišlo u javnost tko ga je angažirao za **Komunistički manifest - Wall Street**), ponudio lažno rješenje za problem sukoba kapitala i rada. Naročito je besmislena njegova teza o materijalističkoj verziji povijesti. **Protiv internacionalnog (međunarodnog) kapitalizma ne može se boriti internacionalnim komunizmom!** Ne može se kritizirati kapitalizam, a svijet promatrati istim onim materijalističkim očima kao i kapitalisti. **Kapitalizam je samo evoluirani oblik marksizma** koji ima isti cilj; dakle brisanje nacija, granica, rasa, religije, morala, pojma kao što je obitelj, sloboda kretanja i uspostavu tiranije i diktature malobrojne elite! Ne će se gladi, ratovi, siromaštvo, robovlasništvo, povijesne nepravde, zatiranje radničkih prava, anglosaksonski imperijalizam, kapitalizam, međunarodni cionizam, međunarodno bankarstvo, kreditni novac, Wall Street lešinari i njihove filijale uništiti prihvaćanjem marksističke obmane! Ta zar nije marksizam bio taj koji je plasirao tezu da narod svoje kulturne običaje, religiju, moral i tradiciju treba odbaciti kako bi se u potpunosti mogao posvetiti materijalnom, ovozemaljskom i potrošačkom društvu, što je u konačnici kapitalizam preuzeo kao srž svoje ideologije i postojanja !?!

Jedino rješenje za Europu i europsku radničku klasu oduvijek je bila i biti će nacionalna, autoritativna, krajnje socijalna i na prirodnim načelima bazirana vlast i država!

"Hrvatska revija",
München",
br. 1, 1983

MESTROVICEVA SPOMEN-CRKVA NASE GOSPE U BISKUPIJI (1936-1938.)

GDJE SU SADA JASENOVAČKE KNJIGE EVIDENCIJE LOGORAŠA?

Mate Ćavar, Zagreb

U vrijeme Hrvatskoga proljeća, onih sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća, na zagrebačkoj televiziji prikazan je jedan visoki štos uokviranih Knjiga iz ratnog radnog Jasenovačkog logora NDH, koji je otvoren početkom 1942. godine. Komentar tih zapisnika izjavio je tom prigodom kako je kroz Jasenovački logor tijekom njegova postojanja u NDH prošlo 18.600 (slovima: osamnaest tisuća šest stotina) svih osoba koje su dolazile i prolazile kroz taj logor NDH.

Otkuda se moglo napabirčiti toliki broj jasenovačkih logoraša koji se tamo sada nalazi?

Valjda od sedamdesetak tisuća. Pokućili su brojne mrtve i žive žrtve u NDH, tijekom Drugog svjetskog rata, pobijene od bilo koga: četnika, partizana, Talijana, Nijemaca i sve ih strpali u jasenovački popis. I svakako se našao jedan Srbin - Bogdan Bogdanović, koji je tu režirao "kameni cvijet" od betona, kao mjesto najvećih stradanja Židova, Srba, Cigana.

Tako se to neprestano nabijalo samo braniteljima NDH.

A zašto ovaj Srbin Bogdan Bogdanović nije kreirao spomenik Židovima i Romima koji su pobijeni u logorima Nedićeve i Ljotićeve ratne Srbije? Njima ne treba nikakav spomen, jer su nastradali od Srba.

Ali laži na branitelje i narod NDH su se neprestano umnožavale i dodavale,

tako da je u Jasenovačkome logoru tobože pobijeno od 700 tisuća do milijun i pol Srba. Takve laži su podržavali i jugokomunistički hrvatski izdajnici sve do Hrvatskoga proljeća, kada su i prikazane Knjige evidencije jasenovačkih logoraša, na ondašnjoj zagrebačkoj televiziji.

Ti se podaci mogu naći i u nedavno objavljenoj knjizi "Nezavisna Država Hrvatska", izdanoj u Splitu 2010. godine. Ovoj knjizi je bilo pravo ime: "Moje ratne uspomene i doživljaji". Tko je bio Ilija Barbarić saznat ćete u knjizi.

Ilija piše u ovoj knjizi i o logoru Jasenovcu, na 5. i 100. stranici:

"Logor Jasenovac je bio radni, sabirni logor, gdje su zatvarani oni koji su radili na rušenju ustavnopravnog poretka Nezavisne Države Hrvatske, bili oni hrvatske, srpske, židovske ili romske nacionalnosti. Kroz logor Jasenovac je prošlo svega brojkom 18.600 osoba kao i veliki broj partizana zarobljenih na Kozari 1942. godine, koje su Nijemci otjerali na prisilni rad u Njemačku."

Doćim u svojoj "Drini" general Maks Luburić "Drinjanin" piše kako nitko u logoru Jasenovcu nije ubijen bez suda, samo zbog djelatnosti protiv NDH. Da u logoru Jasenovcu nitko nije suđen zbog nacionalne pripadnosti bilo kojoj naciji.

Gdje se sada nalaze jasenovačke Knjige evidencije?

"Hrvatska revija",
München, br. 1, 1983

IVAN MEŠTROVIĆ:
GOSPA OD ANĐELA. Mauzolej obitelji Račić u Cavtatu (1922.)

DOK SU PANSLAVISTI ODRŽAVALI DIKTATURU PROLETARIJATA NJIHOVIH 'NARODA I NARODNOSTI' SINOVI HRVATSKE SU SVOM NARODU SPREMALI DOSTOJANSTVENIJU BUDUĆNOST!

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Podsjetimo se: hrvatski Židov Pavao-Vuk Pavlović je u vrijeme NDH u Zagrebu živio, poput Krleže, diskretno ali mirno. Zašto? Jer je njegova filozofska doktrina veličala patriotizam, a ne internacionalu.

Kad mu je, nakon rata, Tito ponudio da bude šefom katedre za filozofiju na Hrvatskom sveučilištu, pod uvjetom da propovijeda panslavizam i marksizam, Pavao-Vuk Pavlović je Titu uzvratio: Marksizam nije znanost nego li ideologija i ja ga kao znanstvenik ne mogu tumačiti studentima kao dio filozofske znanosti.

Radi svoje upornosti da ostane u zdravu Razumu, Pavao-Vuk Pavlović je bačen na Goli otok, među ljute staljiniste, da ga oni slome, ali se je tu - baš na 'Goljaku' dogodilo čudo: slomljeni su tu mnogi staljinisti od kojih ni jedan nije mrzio Vuka-Pavla Pavlovića, ali je naš veliki Pavlović s Goloog otoka izišao zdrave pameti.

Protjerali su ga, nakon toga, u Skopje, gdje je sudjelovao u organiziranju Makedonskog sveučilišta.

Pitom je bio čovjek naš - Pavao-Vuk, inspirator, između ostalog i 'Pokreta Nezavisnih Intelektualaca' u Zadru u prvoj polovici šezdesetih godina prošlog stoljeća, u kojem je jednu od vodećih uloga igrala Vukova učenica, Marija Brida...

Treba najprije uzeti u obzir da je mitomanija svojstvena nezrelim, nastranim i neukim osobama koje imaju napasnu naviku da se upuste u pojašnjavanje problema koje oni ne poznaju pa ni ne razumiju. Takve osobe ne pripadaju samo jednoj ljudskoj skupini: rasi, klasi, naciji ili narodu - njih je bilo i bit će svugdje i uvijek. Problem nije u tome što ima takvih ljudi nego što se baš takvi ljudi znanu nametnuti mnoštvu sebi srodnih koji shvate s kime imaju posla, tek kad zauzmu neku poziciju efektivne vlasti na kojoj se donose odluke i daju zapovijedi - pa sve okrenu tvrdoglavo i po svom hiru.

Mitomane podnose oni koji su im dali ovlasti za to, no njihovo djelovanje s poizicija vlasti zna uznemiriti i vanjski svijet i donijeti nemale probleme i svojim i drugima. Uzalud je bilo naše neprestano upozoravanje da nema ni jednog dokaza

Akademik Mirko Vidović i dr. sc. Tomislav Dragun

Akademik Mirko Vidović i Ivo Matanović

da su Hrvati bili Slaveni, a još manje da su to bili kad su, u povodu dogovora s bizantinskim vladarom Heraklijem sišli iz Bijele Hrvatske na jug da bi s jadransko-podunavskih prostora protjerali - Avaro-Slavene.

Neshvatljiva samoumišljenost onih koji su dokazivali svoju privrženost 'proleterskom internacionalizmu' rušeći hrvatsku državnu nezavisnost, nijekali svoje hrvatstvo i proglašavali se jugo-Slavenima, dovede nas u velike neprilike baš početkom druge polovice mjeseca veljače. Nakon što je Stjepan Mesić izjavio talijanskim sredstvima za javno priopćavanje da su talijanski fašisti krivi za to što je Hrvatska pala u nemilost međunarodne zajednice, odgovorio mu je istim tonom talijanski predsjednik Napolitano. Predsjednik Napolitano je svo zlo s 'fojbama' i 'ezulima' svalio

na - Slavene i to okarakterizirao 'slavenski m ekspansionizmom'. Na žalost ni jedno ni drugo stajalište ne odgovaraju istini. Jer, talijanaši su ponavljali onu staru i otrcanu, da su oni 'Slavi forse, Croati mai!'. A sad se žale na Hrvate, kao da su oni 'Slavi' koji su ih nakljukali slanim napolitankama.

Istini za volju, nisu Hrvati u II. sv. ratu okupirali ni jedan kvadratni metar talijanskog tla niti su iz Italije progonili i deportirali na 'desetke tisuća nedužnih ljudi, najviše žena i djece', nego li - po riječima nadbiskupa Alojzija Stepinca - sasvim obratno. K tome, ti Napolitanovi 'Slaveni' su Hrvatskoj učinili daleko više zla nego li Italiji i ezulima. Ti Slaveni i komunisti su načinili talijanašima 'fojbe', a Hrvatima Bleiburg i Križni put. Kad se uspostavi puna istina o tome, Hrvatska i Italija će se naći na zajednič-

kom stajalištu: hrvatski narod je bio žrtva i fašista i jugoslavenskih komunista, daleko više od Italije. Istina smiruje neznalice i izmiruje neznanjem zavedene ljude.

No, mitomanija je kratkih nogu i u duljem roku samoubitačna. Ljudi, kad shvate s kime imaju posla, polako dođu k sebi. Ono jeste da je griznja savjesti neprirodna pojava i mazohizam u ispranim mozgovima izvor gorčine koje ta pošast progoni dok ih istina ne izliječi. Svjedoci smo u zadnje vrijeme da od te bolesti boluju najviše potomci i crnih i crvenih - peru sa sebe zlo koje počinise njihovi očevi ili djedovi uzaludnim nastojanjima da njih prikažu drugačijima nego li su bili. I što više na tome instistiraju, sve očiglednije postaje da je nesreća koju su njihovi stari načinili drugima, poput boomeranga - pala najzad i na njih same.

Svijet nas ne priznaje onakvima kakvi bismo mi htjeli biti, nego li onakvima kakvi mi jesmo. Pa kad to shvatimo i pokušamo svojim ponašanjem biti ravni onima koji imaju čistu savjest i čiste ruke, prije ili poslije, otkrit ćemo da je za dobro naroda da se nečasni povuku da bi čisti mogli ući u klubove neporočnih. Srećom pak je 'lustracija' postala procedura koja nikog ne ponižava niti ubija, ali niti ne pere ničiji crn obraz! Makoliko, iz interesa, Ivo Andrić sebe proglašavao Srbijancem, on je i mrtav ostao ono što je bio, premda se je odrekao samoga sebe. Nešto slično dogodilo se je i s 'Nemanjom' Kusturicom: nikad se on ne može oprati od svog bosanstva, i ne samo što svog ćorinu više nikad ne će moći 'zaturbaniti'. Sebe možemo zavaravati, ali svijet ne možemo prevariti. Daleko manji je rizik kad se svijetu pokazemo onakvi kakvi jesmo, nego obratno, pa kad nas svijet razotkrije, da bi nas definitivno odbacio. Neka nas, prema tome, panslavisti puste na miru, a pogotovu fašisti i komunisti - hrvatski narod se od njihove mitomanije može spasiti samo borbom za istinu o svojoj prošlosti, o svom sadašnjem identitetu i o dostojanstvu ne-osvajčke nacije. To da nas mitomani nikad nisu uspjeli i kolektivno zaluditi, dokazao je i Referendum za nezavisnost - i u Hrvatskoj i u Bosni! Otpadnici nisu glasali za nezavisnost! Hrvatska se nije poandričila niti se je Bosna pokusturila!

Šta sve čovjek ne će čuti od tih panslavista i drugih zaluđenih zaluđivača 'naučnih radnika' tipa Jovana Raškovića (koji je Srbe proglasio - ludim narodom) ili Radovana Karadžića koji je svoju rasnu čistoću čobana s Durmitora proglasio ovlaštenom da pokolje u Bosni sve što s ponosom (pod) nosi svoje bosanstvo! Čitanjem uspomena posljednjeg kastrata kineskog cara Pu Yi, možemo uočiti kako je strašno dati gospodaru svoja muda, a onda ostati bez gospodara. Naučni radnik polivalentne

ličnosti, Predrag Matvejević u onoj svojoj izjavi da je volio Jugoslaviju kao model multikulturizma'. Dakle, jednoulje je bilo - multikulturno. Zdravo bolesno. U Bosni ima jedna narodna koja odavno takvu mitomaniju definira riječima: 'Vodu vari, vodu hladi - voda bila ko i bila'. Takvo varivo Srbijanci nazivaju 'klinčorba'. To nas podsjeća na onaj veliki naslov na prvoj stranici 'Vjesnika', nakon Karađorđeva I., kad smo ga na robiji čitali: 'Ostvarimo svaku Titovu zamisao'. A Sava ipak nije potekla naopako, kad je hrvatski narod glasao za nezavisnost.

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

Bilo je teko, djeco, izgrljati iz živog pijeska panslavističke verzije proleterskog internacionalizma, koji i dalje napasno propovijedaju u Bosni neprijatelji jedinstva Bosne, zadnji propovjednici panslavizma i - čudna mi čuda - pod pokroviteljstvom 'naučnog pogleda na svijet' i u sjeni nekih svećenika - vukova u ovčijoj mjeini, koji s Vukom Pavlom Pavlovićem nemaju nikakve veze, naprotiv. Kao to vidimo, Ivon Ćuk je bio u pravu: posljednji u nas koji će braniti ateizam bit će - svećenici koji su zaniijekali svoje korjene, poput monsignora Orlića koji se je dao prekrstiti u - Orlini...

Tonući u živi pijesak između dva Karađorđeva, jedini način da o(p)stanemo na životu bio je - pokazati čiste ruke i kad ih pružamo da bismo uhvatili motku koju nam pružaju prijatelji koji žele imati uza se samo neporočne, samo žrtve, a ne i autore nepravde. Iskapanje karboniziranih utopljenika iz danskih močvara ukazuje da je tak bilo od kad je ljudi i pravila međusobnog ponaanja: jao varalicama!

Istini za volju, rođen, odrastao i kolovan u 'samoupravnom pluralizmu' (kako to izvali Edvard Kardelj prilikom tumačenja amandmana za ustav od 1974), sve do izlaska s robije tvrdo sam

vjerovao da smo mi nesretan narod zbog toga što nas svijet ne poznaje, a mi mu ne možemo ništa dokazati zbog "čl. 118 KZ" koji sankcionira istinu pod isprikom 'neprijateljske propagande'. Najveću snagu crpio sam iz nade da ću, nakon izlaska iz titovih kazamata, moći svijetu reći s kime imaju posla, u nadi da bi borba za istinu bila presudna za našu afirmaciju u svijetu, ne onakvih kakve nas službena promidžba prikazuje, nego onakvima kakvi mi odista jesmo!

No, samo tjedan dana nenadanog izlaska iz Mitrovačke Kaznionice, kad sam se, administrativno protjeran iz Jugoslavije, naao u miru svoga doma u Lyonu, dogodi se neto do tada nečuveno: Svijet bruji u povodu skretanja američkog zrakoplova TWA koji ode ukoso, pa preko Islanda dođe sve do - Pariza. Hrvati izvrili zračnu otmicu. Francuzi ih prisilili da se prizemlje na pariškom uzletištu. Sutradan je k meni došao jedan novinar s Radio-Monte Karla da me upita: Objasnite nam zašto se Hrvasti bune protiv Zapada?! Kažem mu: Tako nešto nisu smislili oni koji Hrvatskoj odista žele dobro. A tko su ti, ja to ne znam.

No, samo tjedan dana nakon toga, stigoše k meni u posjet u Lyonu Bruno Bušić i još jedan poznati Hrvat iz Pariza (rodom Dubrovčanin). Bruno je bio sav ozaren, kao da ima krila, s ponosom mi, odmah nakon rukovanja pruži svežanj onih 'letaka' koje su highjackeri izbacivali iz zrakoplova tu i tamo. Gledam te letke i ne mogu a da ne dvojim, mislim: otkud toliki letci našem Brunu, pa ga pitam, kako ih je toliko nakupio, a ni jedan nije zaprljan. On se rasmija i uzvrat: 'Pa ja sam napisao sav tekst, dobio sam ih prije nego 'petorka' highjackera! Gledam ga s nevjericom, a kad to potvrdi i Brunin suputnik, upitam ga: 'Pa odakle ti ba to pade na pamet'? On jednostavno i s nesmanjenim ponosom, uzvrat: 'Sve je ra-

đeno po naputku Vođe Domovinske fronte!' Čekam da mi kaže poimenice tko je taj. Odgovori mi Brunin suputnik: 'Dr Franjo Tuđman!' (taj čovjek je jo uvijek na životu, pa mu, za sad, ne spominjem ime).

No, kad su u području Južnog Ontarija Hrvati odlučili da me pozovu u posjet, u listopadu 1977, nisam u Lyonskom US Konzulatu mogao dobiti američku ulaznu vizu. Odbor za doček u Torontu mi je uplatio kartu do Toronta, uz jamstvo da ću tamo dobiti ulaznu vizu za turneju po USA.

Duga bi bila priča o tome kako sam, razotkrio beogradske intrigante pa ipak dospio u USA i tu doživio neslućen obrat. U ukupnosti susreta i doživljaja, najviše mi je svojim savjetima pomogao nekadašnji američki lektor engleskog jezika na zagrebačkom sveučilištu, gosp. L., Amerikanac poljskog podrijetla i susjed Mile Bobana. Tek od njega sam doznao da nas - naraštaj rođen i odrastao u Titovoj Jugoslaviji - sav svijet na Zapadu smatra otrovnim gljivama, pa i disidente! No, nakon što mi je gradonačelnik Los Angelesa, hon. Tom Bradley uručio, na svečanom

zasjedanju Gradskog vijeća, zlatnu medalju grada Los Angelesa na ime zasluga u borbi za ljudska prava, i u kratkoj razmjeni 'toasta' s vijećnikom Gibbsonom, zapamtio sam njegov savjet: 'Dobili ste velik dar koji nitko od Hrvata do sad nije dobio. Nastojte opravdati mayorovo povjerenje'. A mayor Bradley je - američki crnac! Odlikuje Hrvata...

Tek nakon toga svega povrgnut sam a da to nisam imao ni na kraj pameti, testu zrelosti. Po dolasku u Chicago, kao gost hercegovačkih franjevaca, primio sam poruku iz Uredništva 'The Chicago Tribuna', da dođem dati im jedan opširan interview. I išao sam. U svom uredničkom uredu primila me je Mss Maryllyn Preston. Odmah mi je

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

rekla da je u otežanom zrakoplovu kompanije TWA bila i njezina rođena tetka, koja joj je ispričala sve što se je dogodilo od početka do kraja u toku te otmine. Atmosfera u kojoj sam se zatekao bila je točno onakva kakvu sam samo poželjeti mogao. Na prvo pitanje - šta mislim ja za što su se ti ljudi odlučili na tako opasan korak, uzvratilo sam joj: 'Moj narod živi u paklenim mukama, dvostruko ponižen i obezličen - od srbijanske okupacije i marksističke ideologije. Toliko smo patnje podnijeli, a sav zapadni tisak već dvadeset godina pljuje po nama kao da smo mi najgora vrsta ljudi na svijetu - krivi i za zlo koje podnosimo. Da bi mogla biti objavljena bar jedna stranica u velikim američkim novinama o 'pozivu na čast i dostojanstvo hrvatskog naroda' ti ljudi nisu našli drugog izlaza osim da - otmu zrakoplov pa makar oni išli u pakao - istina o hrvatskom narodu je - otvoren dossier.

Ostatak našeg dugog razgovora, razumije se, prošao je u analizi stvarne situacije u kojoj živi hrvatski narod. Veliki i odlično, pošteno, pa i junački napisan interview - i u njemu, uokvirani, na američki jezik prevedeni stihovi iz mog 'Marša hrvatskih legionara', zbog kojih me je Vrhovni sud Hrvatske osudio na - četiri godine strogog zatvora - objavljen je tek dne 10.01.1978, u posebnom tjednom prilogu 'Tempo'.

Prema riječima fra Ljube Krasića to je bio najbolji novinarski prilog ikad objavljen u američkom tisku o Hrvatskoj i o Hrvatima.

No, nije bilo začudno ni to to sam te iste godine 1978, u listopadu mjesecu pozvan na Deseti kongres američkih slavista, održan u Columbusu, glavnom gradu države Ohio. Amerikanci ništa ne improviziraju: i kad idu preko vode po 'japanskom prijelazu', oni nogom staju samo na čvrsto tlo.

Moje primjedbe na račun 'Glasa Amerike' na kojem

se govori 'srpskohrvatski' po Beliću i Pavlu Iviću, vrijeđaju Hrvate, jer se osjećaju zapostavljenima, čak i u američkoj praksi - drugorazredni ljudi. Tražio sam da Amerika u onim prilikama jednako gleda i na Srbe i na Hrvate, da svakoga uzima onakvim kakav jeste, a ne kakvim ga režimsko jednodimenzionalno prikazuje. Amerikanci su me pozvali da pročitam Uvodno predavanje na službenom 'panelu' izdvajanja Kroatistike iz Jugoslavistike. To je bilo

dne 12.10.1978. Na tom 'panelu' bio je nazočan, u većoj grupi hrvatskih sveučilišnih predavača i Dr Ivo Banac (kao i neki Srbijanci, a među njima unuk Nikole Pašića, te Dr Drašković sa Stanforda). Da bi mi dokazali da Amerika misli na nas, pozvan sam na ručak zajedno s Drom Thomasom Magnerom, Predsjednikom AAASS (Američke slavistike). Dr Magner je jedan od preživjelih američkih padobranaca koji su se spustili 1944. s padobranom, prilikom povijesnog 'Iskravanja u Normandiji'.

Najveće zasluge za pobjedu Kroatistike nad Jugoslavistikom u ukupnosti američke Slavistike pripada dvama američkim sveučilišnim profesorima, Dru Juri Prpiću i Dr-u Josipu Bombellesu, obojici iz - Clevelanda.

Zahvaljujući radu našeg odista pametnog i upornog u svom hrvatstvu Dra Jure Prpića, ličke korjenike, u Americi djeluje na sveučilištu i rođeni Amerikanac Michael McAdams koji propovijeda i razvija istinu o našem postojanom korjenu dinarskih urođenika.

Uz Dra Prpića i Dr-a Bombellesa, spomenimo, i ne samo što se tiče pobjede Kroatistike u Americi i Dr-a Hijacinta Eterovića, Bračanina i hrvatskog dominikanca, urednika 'Hrvatsko-američke enciklopedije' na engleskom jeziku.

Doktor Bombelles je potomak jednog francuskog Napoleonova časnika koji

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

se je proslavio kao Banski slastičar u Zagrebu i dobio titulu grofa na ime zasluga zbog irenjenja francuske kulture u Hrvatskoj i hrvatske kulture u Beču.

Iz Columbusa sam odletio u New York i u zrakoplovu sam razgovarao s Dr-om Bancem oko sat vremena. Po dolasku na uzletišta 'La Guardia', dočekali su me i tu opet ugostili - hercegovački franjevci. U velebnoj palači neogotičkog sloga gdje je bilo sredite Hrvatske katoličke župe, stanovao je i jedan veliki gospodin, veliki redovnik i veliki diplomat - fath. Adhemar de Paw me je pozvao u svoj ured 'Belgian bureau' i tu mi ukratko rekao da je on - potomak glasovite flamanske obitelji De Paw i da je neki negov daleki predak bio zapravo 1624. utemeljiteljem Nieuw Amsterdama, koji su, godine 1664., zauzeli Englezi i preimenovali u New York. Fra Adhemar je belgijski Flamanac i ima 'vie sluha' i za nas Hrvate od drugih doseljenika u Americi. On je već dugogodišnji 'promatrač' Svete Stolice u OUN, diplomata s najduljim 'radnim stažom' u Staklenoj palači. Postavio mi je tu jedno ali ključno pitanje: 'Da li sam ja pobornik nasilnog osamostaljenja Hrvatske od Jugoslavije?' Odgovorio sam mu pošteno, da je za osamostaljenje Hrvatske dovoljno da se hrvatski narod o tome slobodno izjasni na posebno pripremljenom Referendumu. Ja sam osobno uvjeren da bi više nego dvotrećinski broj glasača glasao za obnovu nezavisnosti drevne hrvatske države.

Father Adhemar mi zatim, očito zadovoljan, reče: 'Povest ću Vas sutra u posjet Staklenoj palači, a tamo ćemo i ručati nakon obilaska središnje zgrade OUN'. I pošli smo na East River. Proveo me je kao Virgilije Dantea kroz to suvremeno 'čistlite', pokazao mi je i protumačio dvoranu Savjeta Sigurnosti, Ured Glavnog tajnika (Kurt Waldheim je bio tih dana odsutan iz New

Yorka), a zatim je je doveo u Ured opunomoćenog dopisnika 'The New York timesa', gosp. Malcolma Browna. Plavokosi mlađi čovjek je raspoložen za šalu, veli da je neko vrijeme proveo i u Beogradu kao dopisnik NYT i da je sam tražio da ga vrata nazad, jer da su ga Beograđani uzeli na zub zbog toga što je nas branio kad smo štrajkovali glađu u mitrovačkoj Tvrđavi (Druga zgrada). U više navrata je našao svoj automobil oštećen - obično bi mu probušili sve gume na kotačima.

Nakon toga, upita me, kao da nismo ni o čemu govorili: Šta biste mi imali izjaviti ovdje - kratko i jasno! Uzvratilo sam mu da je NYT veliki svjetski priznati dnevnik koji Hrvatima sustavno pravi veliku štetu objavljivanjem neistina i pokuda koje naručuje isti režim koji je njega izbacio vani. Bilo kako bilo, nakon toga je prestala antihrvatska kampanja i u NYT.

Fra Adhemar me je zatim poveo u Hemicikl. Idući tamo, u pola glasa mi objasni: Danas jugoslavenska misija ima nadzor nad elektonskim uređajima. Kad uđemo u Hemicikl, trebate znati da vas oni i čuju i vide. Vaše ponašanje će biti najbolji dokaz jesu li oni u pravu kad malo kasnije ulože 'protest' zbog Vašeg ulaska

u Hemicikl.

Čim smo se našli u Hemiciklu, na vrlo ceremonijalan način nas je dočekao - Domar Hemicikla, onizak čovjek ali vrlo ugodna izgleda. Pokazao mi tu veliku dvoranu punu praznih sjedalica. Ja sam se nakon toga uputio prema sjedalici diplomatskog predstavnika Ukrajine. Stao sam pokraj tog sjedala i pokazao na njega rukom. Domar je to snimio svojom foto-kamerom. Zatim je slikao fra Adhemara i mene točno ispred govornice Hemicikla. Nakon toga me je uputao imam li neku posebnu izjavu. Ja sam mu odgovorio: Ne znam koliko dugo ću još živjeti, ali će moj život imati pun smisao tek onog dana kad se ovim sjedištima doda i sjedište ramje-

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

njeno predstavniku Hrvatske kao posve ravnopravnog subjekta Međunarodne zajednice. Snimljene slike poslali su mi službenom poštom u Francusku.

Fra Adhemar me je zatim odveo na ručak u poseban restaurant namijenjen samo poslanicima. Još jedan znak, koji će jugo-njuškala zabilježiti i Bog zna kako iskititi svoj 'prosvjed'. Prošli smo kroz golemi prostor namijenjen novinarima i drugim posjetiteljima. Kroz stakleni zid, prema vrtu pokaza mi Augustinčićev kip - žena jaši na konju i u desnoj ruci nosi baklju. Gleda me fra Adhemar, pak reče: Vidite, profesore, Hrvatska je već tu! Uzvratim: Da, ona i tu nosi svjetlost pred narodima!

Prije izlaska iz ograđene okućnice Staklene Palače pristupi nam čovjek osrednjih godina u svijetlom ogrtaču. Pozdravismo se - fra Adhemar mi ga predstavi - 'To je Security officer OUN - vaš prijatelj'. Zatim mene predstavi tom šefu interne nadzorne službe: Profesor Vidović! On će jednoga dana doći ovdje da uvede u sustav simultanog prevođenja hrvatski jezik koji je prije par dana priznat u USA kao poseban jezik.

Fra Adhemar mi, na rastanku dok smo gledali grupu Ukrajinaca koji protestiraju protiv zarobljenosti njihove zemlje koja je samo teoretski zastupljena u OUN, reče u pola glasa: 'Ukrajinci znadu šta hoće. Oni to čine kulturno, bez terorizma. Nastojte da se i Hrvati počnu civilizirano ponaati. Vama će uskoro biti potreban jedan koncizan elaborat u kojemu će kratko jasno, bez prava na pogrešku, trebati objasniti i onima koji vas poznaju i koji o vama malo znaju - tko ste, kakva vam je povijest, u čemu se sastoji vaša posebnost i time i razlozi vašeg maglovitog bunta zbog sadašnjeg stanja i šta vi zapravo želite, da bi vam velesile mogle pomoći svojim zagovorom i jamstvom pravednog izlaska iz nepravde'.

Dva dana nakon toga, jedan drugi hercegovački fratar, fra Šimun-Šito Ćorić dođe po mene i reče da bi me jedan novinar iz 'Daily Newsa' htio vidjeti i obaviti sa mnom jedan razgovor za taj najtiražniji dnevnik u USA. Našli smo se kasnije pred monumentalnom palačom tog dnevnika i dospjeli na neki od viših katova. Pred otvorenim vratima svog ureda, dočeka nas je Michael Jay Bonafield, član Editorial Boarda! Uvede nas u svoj ured -

jedan od mnogih pregrađenih staklenim pregradama. Sjeli smo oko njegova radnog stola, i on nam pokaza 'inovaciju' u radu novinara - računar na kojem će novinari moći slagati svoje materijale i izravno ih prosljediti na određeno mjesto određene stranice. U razgovoru smo se najviše dotakli dvaju teških problema unutar Jugoslavije - problema Bosne i problema Kosova. Fra Šito je odlično prevodio i naše sporazumijevanje je bilo temeljito. Imao sam dojam da je moje gledanje na ta dva problema za njega bilo nešto sasvim novo, ali ne i neprihvatljivo: Primjenom povijesne istine i međunarodnog prava, uklanjaju se svi postojeći problemi i smiruje globalna situacija na europskom jugo-istoku. Protiv toga su samo imperijalisti

i ideološki fanatici. Nije izrekao ni jedne objeicije, što se tiče pravnog i praktičnog ostvarivanja prava pučanstva Bosne i Kosova u ukupnosti mozaika tamošnjih problema od kojih zapadnjake zaboli glava, toliko ima kontradikcija u raznim tumačenjima i prijedlozima za rješavanje tih dviju zavrzlama. Kad smo završili razgovor, on me, skoro s oduševljenjem, pozva da me predstavi Glavnom uredniku dnevnika. Dovede nas u jedan drugi ured, ali na izgled sličan njegovom. Čovjek koji nas je tamo dočekaio imao sam dojam, i sam je pratio naš razgovor. Stoga mi je postavio slijedeće pitanje: 'A šta će učiniti hrvatska državotvorna opozicija, ako Sovjeti krenu s tenkovima da pre-

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

gaze Jugoslaviju, kao što su pregazili i Mađarsku, sjeverno od nje?' Odgovorio sam bez ikakva okolišanja i bez skanjanja, gledajući ga u oči: 'Ako to pitanje postavite hrvatskom narodu, budite sigurni da Sovjeti ne će ući u moju zemlju kao 'pozvana rodbina'. Dakle, zalažite se i vi za ostvarenje prava Hrvata na samoodređenje da pridonese trajnom stabiliziranju u tom dijelu Europe!' On je ostao bez riječi. Ovla se je nasmiješio i stegao mi ruku. Hrvatski iseljenički tisak je o svemu tome opširno i otvoreno pisao. Samo 'Politika' je objavila moju sliku i ispod nje tekst: Mirko Vidović u ulozi ustaškog ambasadora...

Ukratko: Godinu dana nakon toga s raznih strana, a posebno iz vrha Hrvatskog narodnog vijeća, stizali su mi i telefonski i pisani pozivi da se kandidiram na izborima za Treći sabor HNV-a. Ja sam na sve to ostao posve ravnodušan - nikad nisam bio član ni jedne političke organizacije, niti sam branio ikakvu ideologiju. Nemam druge ambicije nego samo jedno: biti svjedokom svog vremena. Istina po savjesti se ne može smjestiti u okvir i najirokogrudnijeg stranačkog ili političkog programa. No, kad sam primio i pismeni poziv Dra Mate Meštrovića, uz napomenu da se oba moramo uključiti u rad HNV-a kao jedine demokratski osmišljene hrvatske političke i pluralističke strukture, da izbjegnemo da se u Saboru HNV-a stvori prosovjetska većina zastupnika, ja više nisam oklijevao: gdje god se sa staljinistima bije boj - tu je moje mjesto: i na broju i u stroju!

Izabran sam pri samom vrhu liste tridesetorice koji su se imali sastati na zasjedanju III. Sabora HNV-a u Londonu - i to onih dana mjeseca siječnja 1980. kad je Tito pao na smrtnu postelju. U salijetanju i s desna i s lijeva, moradoh se - kao posve nov čovjek u toj situaciji - prihvatiti uloge Pred-

sjednika Sabora HNV-a. Iznenadio me je realizam naših desničara koji su, kao i ljevičari, na moje rezerve gledali s još većom rezervom. Dr Krnjević je tek nakon mog izbora htio doći da pozdravi Sabor, ali to Dr Vrančić nije dao. Radićevce jednako mrze i ljevičari i desničari.

I u mom životu i u stvarnosti Hrvatske te vrlo značajne godine, dogodio se je posvemašnji preokret i u našem međusobnom načinu ponašanja i u odnosu svjetskih promatrača prema nama. Kako iz vara tako i iznutra.

Koncem travnja te godine, zazvoni telefon u mom stanu u Lyonu - na telefonu čudan glas. Veli: 'Ja sam tvoj nekadašnji profesor hrvatskog jezika s Filozofskog fakulteta u Zadru - Dalibor Brozović'. Veli da je sudbinski važno za budućnost Hrvatske da se sastanemo i obavimo jedan temeljit razgovor: on, veli, kao poseban izaslanik Unutrašnje opozicije (prolječara) i ja eto, kao predsjednik Sabora HNV-a. Taj njegov argument 'predstavnik unutrašnje opozicije' me je ponukao da idem na sastanak s njim u - Amsterdam, u 'Tropski institut'.

Po mom dolasku u Amsterdam, obavili smo jedan - poopćeni razgovor - navečer, a drugi sutradan, što unutar Instituta što vani. Tek kad smo izišli na šetnju na jedan od bezbrojnih amsterdamskih nasipa, on mi 'otvori karte': Očekuje skladan i paralelan rad političke emigracije i unutrašnje opozicije i predlaže da nam 'zajednička baza' bude - doktrina Maksa Luburića o rješavanju hrvatskog pitanja u svjetlu poštivanja 'sovjetskih interesa'. Veli da je za njih - krug 'prolječara' čiji je čelnik, već tada! bio Dr Franjo Tuđman - uza sve što mu se može spočitati zbog nedjela u Drugom svjetskom ratu - Luburićevo priklanjanje SSSR-u najpametnije je i najrealističnije rješenje. On, Dr Brozović ima vrlo pouzdane prijatelje i

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

zagovornike u Moskvi, posebno u krugu Sovjetske akademije, i, ako se zauzmemo za poštivanje sovjetskih interesa na zapadnom Balkanu, on nam jamči - pun uspjeh u obnovi hrvatske državnosti. Kad sam ga dobro shvatio, onda sam ga pogledao u oči i rekao: 'Pa, doktore, mi smo se već jednom vezali za sudbinu jednog carstva osuđenog na propast, ne ćemo valjda opet počinuti istu grešku!?!'. Brozović je na tu moju primjedbu odjednom 'surovo' probljedio pa mi u lice rekao da sam ja naivan kakav sam uvijek bio jer - nema u svemiru te sile koja može razbiti SSSR!. Na to sam mu hladnokrvno uzratio da je direktorica francuskog Strateškog instituta za međunarodnu politiku, Hélène Carrère-Dancos objavila debelu knjigu pod naslovom 'Raspadnuto carstvo' i tu obrazložila skori raspad SSSR-a i obnovu u kontinuitetu ruske državnosti. Nakon pojave te knjige nije došlo do galame Moskve na francuske politologe. Velim, da ne vidim zašto tako ne bi bilo i s obnovom hrvatske državnosti putem samoodređenja, a time i s raspadom Jugoslavije.

Kad sam se trebao vratiti kući, nakon tog propalog pokušaja IB-eovca da me upetlja u prosovjetsku mutljagu, k nama je pristupio neki čovjek blijeda lica i s bradicom. Brozović mi reče: 'To ti je moj kolega iz Beograda, Dr Pavle Ivić'- i doda: 'Pavle to je taj Vidović!'. Taj me pogleda zmijским pogledom i ne reče ništa. N.B. Uloga koju je Dr Brozović igrao u Tuđmanovoj neposrednoj blizini u dlaku slična ulogu koju je Dr Ivić igrao u neposrednoj blizini Slobodana Miloševića.

No, obavljajući svoj posao Predsjednika Sabora HNV-a, posebno u povodu našeg nastupa pred šefom Jugoslav deska, g. Rucharda Miles, na sveučilištu John Carroll, u Clevelandu, u ožujku 1981, sve više sam osjećao da ozbiljni krugovi traže

od nas neto ozbiljnije od fotokopija iz raznih novina i dokazivanja naih jakih osjećaja. Stoga sam, dne 1983. izradio jedan minuciozan protokol o pripremanju hrvatskog naroda za Referendum o nezavisnosti. Taj dokumenat, pisan klasičnim pisačim strojem, u gustom proredu, iznosi 24 stranice pod naslovom: 'Prijedlog programa za samoodređenje i preuređenje Hrvatske'.

Budući da sam, u svojstvu bivšeg kolege s robije, a sad Predsjednika sabora HNV-a, imao stalne podzemne veze u disidentskom, a ne bivšem režimskom, krugu opozicije, tražio sam da mi i oni pomognu uzvratom na koji način je moguće pripremati - u onim paklenim uvjetima kad su opet osuđeni i Veselica, i Tuđman, i Gotovac, a uhapšen i Tomičić, te u policiju priveden i Dr Ivan Supek - domovinski dio posla predviđen mojim protokolom. Oni su tada (dne 01.12.1984.) izradili dokumenat pod naslovom: 'Hrvatski program za budućnost' (na 14 stranica), u kojem su sve stvari viđene u posebnom svjetlu 'poboljšanja' tadašnjih teških prilika Račanove nesmiljene 'diktature proleterijata'.

No, uza sve napore koje smo strpljivo pripremali u neprestalnoj ilegalnoj suradnji između HNV-a i 'demokratske unutrašnje opozicije' sa zajedničkim programom - ostvarenja samoodređenja hrvatske nacije - i oni drugi su radili svoj posao. U pokretu k izlasku iz Titizma i ostvarenja odredbi 'Završnog dokumenta' Helsinške konferencije, staljinisti su imali, za razliku od nas, prešutnu pomoć sa strane ondašnjih 'unutrašnjih organa'.

Ono jeste, da me je svojim pozivom na zajednički rad radi neutraliziranja 'sovjetaša' Dr Meštrović uveo u hrvatsku emigrantsku politiku, ali je istina i to da su baš ti 'sovjetaši' uspjeli uhvatiti u svoju crvenu mrežu baš njega - Dra Matu Meštro-

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

vića! Najflagrantniji dokaz za to je njegovo pismo što mi ga je uputio dne 07.05.1983, gdje otvoreno kaže da je 'svaka antisovjetska i antikomunistička politika pogubna za Hrvate', da se mi ne smijemo nadati našem pristupu ni NATO Savezu, ni Europskoj zajednici. Da naša politika mora ostati u skladu s 'demokratiziranjem Jugoslavije' te neutralnom i nesvrstanom politikom.

Naš razlaz je bio i novi početak mog rada, posebno nakon mog sudjelovanja u radu i na Ottawskoj konferenciji (za samoodređenje naroda), u travnju 1985. Zadužen od međunarodne zajednice da uzmem na sebe posao Glavnog konceptora uoči početka pregovora Reagan - Gorbačov, izradio sam, bez prava na pogrešku!, jedan temeljit elaborat o identitetu hrvatskog naroda i njegovoj istinskoj povijesti u ukupnosti europskih nacija i u svijetu. Taj elaborat je i dalje temeljnica na kojoj se nadgrađuju opće prihvaćene teze obnove naše drevne državnosti, poduzetničke i tržišne privrede.

A za potrebe unutrašnjeg razvoja, izradio sam opet novi protokol pod naslovom: 'Opće smjernice za preobrazbu Hrvatske i hrvatskog društva' (u svibnju 1988). Filsovjetska ekipa je na sve moguće činila da ga ignorira i izigrava, ali je sustavno bila suočena s logikom koja ne dopušta podvale ni mafijaške intrige.

No, odmah po Referendumu od 19.05.1990, nova ekipa na vlasti u Zagrebu - proljećarsko-luburićevske koalicije, poslala je pod hitno u Moskvu sovjetskog agenta Tomu Sedlu (koji je vršljao među našim emigrantima).

Prema memoarima Nikole Poljanskog, nekadašnjeg Generalnog konzula SSSR-a u Zagrebu, njegov posao se je sastojao u praćenju političkog strujanja među hrvatskim političkim emigrantima, posebno na zapadu Europe, da bi ih

mogao neutralizirati i onemogućiti da zapadne službe u toj sredini rekrutiraju buduću ekipu za vođenje poslova u Hrvatskoj nakon, po helsinkoj konferenciji, predviđenog referenduma za samostalnost. Tomo Sedlo je u Moskvi poradio na otvaranju prvog hrvatskog diplomatskog predstavništva, a Dr Tuđman je na mjesto veleposlanika tamo poslao Aleksandra-Mišu Broza. Sapienti sat. No SSSR se je raspao, a njihova filsovjetska politika je doživjela sramotni poraz od kojeg hrvatski narod i dalje ima nemale štete. No i to će uskoro biti nadvladano.

Napokon, postalo je jasno i očitovano, da su oni krugovi, koji su naručili otmicu američkog zrakoplova (to su i sami sudionici tog podviga potpuno ignorirali), imali dugoročni plan da nas opet zavedu na 'bespuće poviestne (neo)zbiljnosti' - ali im to nije uspjelo! Hrvatski narod je veoma bogat seljačkim zdravim razumom. Časna Riječ!

Nakon tog pohoda po Americi, beogradske kabadahije su me napale preko 'Politike', gdje su objavili moju sliku, ispod koje je pisalo: Mirko Vidović u ulozi ustakog ambasadora. Takve rugalice i danas ponavljaju 'naučni radnici' po Bosni, jer - teško je ljudima priznati svoj totalni fijasno s pansalvizmom i s jugokomunizmom partijskih komesara, raznih tuđina i tuđmana, tih polupismenih 'naučnih radnika', koji jedu narodni kruh i čine sve što mogu da ga - zaniječū.

Uzalud im muka!

Uskrsna pisanica
Vid Balenović: "Narodoznanstvo",
Zagreb, 1941.

CILJ I POSLJEDICE "VELEBITSKOG USTANKA"

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

Dosta toga je u hrvatskim i drugim mediji-
ma već napisano o ovome ustanku koji se dogodio
u rujnu 1932. U svim tim opisima naći ćete dosta
istine o stvarnim događajima, ali, nažalost i dosta
netočnosti, što je i normalno jer mnogo toga što je
kasnije pisano temeljeno je na izjavama osoba koje
su bile daleko od stvarnih događaja i nisu imale
nikakve veze s onim što se s tim ustankom htjelo
postići i što se ustvari događalo prije, tijekom i po-
slije njega. Pošto sam rođen u selu Lukovo Šugarje
iz kojega je ustanak bio organiziran i gdje je rođen
zapovjednik toga podhvata, moj ujak, Ivan Devčić
"Pivač", te prva žrtva, Stipe Devčić (Kusijin) i još
neki drugi vodeći ljudi. U nekim opisima čitao sam
da je Stipe Devčić bio brat Ivana i Krune Devčića
što nije točno. U našem selu, kao i u mnogim dru-
gim krajevima Hrvatske, skoro svatko ima neki
nadimak "spitzname", pa je Krunin i Ivanov otac
bio "Pivač", a Stipin se zvao "Kusija".

Nu, pođimo od početka. Glavni ustaški stan
na čelu s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem u iz-
bjeglištvu u Italiji, odredio je da se izvrši jedan ma-
li, pokusni ustanak s ciljem da se izpita volja i
spremnost naroda za budući sveobći ustanak za
uzpostavu Nezavisne Države Hrvatske. Pošto se
prebacivanje ljudi koji će zapovijedati ustankom, te
oružje i drugi materijal potreban za tu svrhu nije
moglo prebaciti kopnom, to se moralo učiniti preko
mora, a najpogodniji teren za uspješno skrivanje
svakako je bio Velebit čije su šume, špilje i gudure
bile vrlo dobro poznate vođama ustanka. Povrh
toga stanovništvo Lukova Šugarja bilo je, ne samo
etnički čisto hrvatsko, nego je bilo čisto nacionalno
i antijugoslavenstvo.

(Nije suviše napomenuti da je to svoje an-
tijugoslavenstvo to moje selo skupo platilo poslije
završetka 2. svj. rata, tako da je danas skoro pusto).

Dakle, najprije ljudi i oružje prebačeni su
brodicom "Anica" iz Zadra u Lukovo Šugarje, a
odatle u Velebit. U to doba moj pokojni otac bio je
lugar u predjelu "Šugarska Duliba" na Velebitu
između L. Šugarja na jadranskoj obali i sela Brušani

JURE VITEZ FRANČETIĆ

"Hrvatska mladost",
Zagreb,
God. XXVI., broj 1-2

ČAST I SLOBODA HRVATSKOG NARODA BIJASE ZA NJEGA PRVI
I NAJVEĆI ZAKON. ZATO JE POLOŽIO SVOJ ŽIVOT NA OLTAR
DOMOVINE.

iza Velebita. Dok se oružje prebacivalo kroz Vele-
bit, on je, pošto je imao "legitiman" razlog biti u
Velebitu, pazio na žandarske patrole koje su tuda
krstarile. Krešimir Miron Begić u svojoj knjizi koja
je izašla u Buenos Airesu ukratko opisuje ovaj usta-
nak gdje spominje sastanke moga oca s ustašama u
Jurinoj dragi na Velebitu. Selo Brušani izabrano je
za žarište ustanka radi više razloga. Prvo zato što
se u njemu nalazila žandarska postaja napućena
srbočnogorskim četnicima pod zapovjedništvom
zloglasnog Dušana Šušnjara koji su svojim divljač-
kim metodama, nasiljem svih mogućih vrsta došli
do grla narodu u naseljima u Velebitu i oko njega.
Da ne ulazim u detalje o samoj akciji u Brušanima,
ipak potrebno je navesti da se te noći u Brušane
skupilo nešto oko 250 ljudi koji su u povorci stupali
cestom kroz selo (tu ima samo jedna cesta koja vo-
di od Gospića prema Karlobagu), uzvikivali protiv
velikosrbskih zlotvora i "kralja ciganina", te pjevali
- Ustani bane i dr. Poslije eksplozije paklenog stroja
koji je srušio prednji dio žandarske kasarne, otišli
su svojim kućama.

Odmah dok su sačuili da dolaze "ustaši",
Dušan Šušnjara i njegovi "junaci" razbježali
su se po susjednim kućama gdje su se skri-

vali dok su zarobljene ukućane držali pred oštricom bajuneta. Smatrajući da bi u Brušanima mogao biti i koji izdajnik, te da bi ih tamo mogle dočekati jugoslavenske vojne i žandarske snage koje su bile razmještene u Zadarskom zaleđu, ustaše su se povukle, ne natrag preko Velebita prema L. Šugarju, nego u obrnutom smjeru prema selu Jadovno. Tu su u šumi prenoćili, a ujutro su krenuli da bi se preko Dabara i Vrbanske Dulibe spustili prema Cesarici na moru zapadno od Karlobaga. Nu, pošto je ipak došlo do izdaje od strane jednog žandarskog doušnika u Brušanima (o kome malo kasnije), žandari i vojska iz Brušana, Gospića, Medka i drugih mjesta već su stigli na Jadovno. Tu je došlo do borbe u kojoj je smrtno stradao Stipe Devčić koji nije bio član ove grupe ustaša (Ivan Devčić, Rafael Boban, Ventura Baljak i drugi) koji su stigli iz Italije, on im se pridružio kad su stigli u L. Šugarje. Nije poznato koliko je bilo poginulih ili ranjenih na drugoj strani, jer to je bila strogo čuvana tajna. Ipak, ustaše su se uspjele povući i prebaciti do Cesarice odakle su se čamcem prebacili na otok Pag, a odatle u Zadar.

Uvidjevši da se neće moći osvetiti samim ustašama, razjarene velikosrbske žandarske i ostale četničke horde svom žestinom bacile se ne samo na one za koje su saznali da su sudjelovali u ustanku, nego na sve što je, po rodu i po vjeri, bilo hrvatsko. Počeše s racijama, batinanjima i ubojstvima u svim mjestima Like nastanjenim Hrvatima. Taj njihov zločinački podhvat ubrzo je poprimio tolike razmjere da ni uz svesrdnu pomoć svojih "srbskih" istomišljenika iz Like nisu imali dosta snaga da izvrše sve što im je bilo u planu, pa im je "kralj ujedinitelj" iz Beograda u pomoć poslao "31. puk jedne elitne jedinice Jugoslovenske vojske", koji je bio cvijećem dočekan i stacioniran u zloglasnom četničkom selu Divoselo. Nije se pitalo da li si izašto kriv. Dosta je bilo da nisi "Srbin". Nisu se rebra lomila samo onima koji su bili osumnjičeni za bilo kakvu vezu s ustašama, nego se batinalo i bacalo u bunare i one koji nisu ni znali što se događalo. Samo da napomenem u mome selu Lukovu Šugarju starog Matu Tomljenovića su toliko izkundačili da je ubrzo od tih ozljeda umro. Mladi Ive Tomljenović je godinama imao otekline na nogama od posljedica batinanja, a da i ne govorimo o onima koji su, ni krivi ni dužni, poslije strašnih

batina poslani na dogoročno robijanje, kao Ivica Došen, Pavao Devčić "Mali Cigo" i mnogi drugi.

Tako je onda bilo i takve su bile posljedice ovoga ustanka koji ako baš nije imao nikakva drugog uspjeha onda je podigao stupanj mržnje na nekulturnog, neciviliziranog i u svakom smislu divljačkog okupatora i njegove domaće pomagače i u onima koji su do tada na sve bili ravnodušni. To je bila jedna od pozitivnih posljedica.

Nu, ovaj ustanak (ne krivnjom organizatora) imao je i jednu nepredviđenu, ali vrlo lošu posljedicu. Naime, poslije uhićenja stvarnih i zamišljenih sudionika i simpatizera ovog ustanka mnogi Hrvati Like odoše na izdržavanje robije u Lepoglavu ili Srijemsku Mitrovicu gdje su odmah po dolasku bili izloženi komunističkom vrbovanju "Čike Janka", trockista-staljinista Moše Pijade, idola Slavka i Ive Goldsteina, Steve Mesića, Jove Josipovića i Vesne Pusić. Ovaj prefrigani Židov, okorjeli internacionalac kretenskog izgleda, ne samo da je svojim dobro smišljenim bajkama o komunističkom raju na zemlji uspio zatrovati um nekim od priprostih seljaka, ili lopova, kao što su Mile "Miško" Došen iz Rizvanuše i Jerko Sudar "Gržaljev" iz Brušana, nego i nekim od onih obrazovanih poput Šime Balena i drugih.

"Hrvatska mladost",
Zagreb,
God. XXVI, broj 1-2

VELIČANSTVENA POGLAVNIKOVA DŽAMIJA U ZAGREBU.

"Hrvatski list", Osijek, 18. lipnja 1943.

Hrvatski dragovoljac Salko Salković

Jerko Sudar je kasnije bio Titin general, a Miško i Stipić Došen "povjerenici", ubojice i pljačkaši. (Poznao sam ih svu trojicu prije nego sam otišao u izbjeglištvo).

Žandarska batinanja nisu jenjavala. Nad hrvatskim selima Like haračila je razuzdana velikosrbska žandarmerija. Ali, tvrd bijaše naš narod. Ono što se nije moglo javno, to se radilo u potaji. Ovdje ću opisati jedan događaj koji su jednom neki ljudi pokušali opisati u nekadašnjoj "Vili Velebita". Pošto se dogodio u mome selu, a moja obitelj i rodbina su nekako direktno bili povezani s onim što se zbililo, mislim da o njemu imam (pamtim) više podataka nego drugi.

Negdje u veljači 1933. Dušan Šušnjar je naredio jednom svom žandaru, batinašu Vojinu Pejanoviću da radi nekog, dosad nepoznatog, zadatka ide preko Velebita u Lukovo Šugarje. Taj put, ili bezpuće, preko brda i dolina traje četiri do pet sati i

za one koji ga dobro poznaju. Toga dana Velebit je iznenada zasula sniježna mećava. Pejanović se izgubio i nikad se nije pojavio u L. Šugarju. Tražili su kasnije za njim žandari i njihov doušnik iz Brušana, povratnik iz Amerike, Blaž "Blagoje" Piščević. Ali pošto nije bilo uspjeha, vlasti su razpisale nagradu od 30.000 dinara onome tko ga nađe. Negdje tek na početku ljeta stiže vijest da je moj tetak Nikola "Nikić" Milković dok je tražio jarca koji mu se izgubio, pod "Pločom" izpod Bukovog dolca u Velebitu našao Pejanovićevo tijelo. Odmah je tu došao Šušnjar i njegovi žandari i suradnici među kojima je bio i "Blagoje" Piščević. Pokupili su Pejanovićeve ostatke i, ne pitajući nikoga, pokopali ih u naše katoličko groblje uz blagoslov "srbskog" paroha iz Čitluka u Liki. Pošto uz Pejanovićevo tijelo nisu našli njegovu pušku, počeli su maltretirati Nikića pod sumnjom da ju je on ukrao. Poslije svih vrsta premetačine i zlostavljanja nisu pronašli ništa, pa su na koncu odustali. Tek kasnije, kad već nije bilo Jugovine, počelo se pričati što se zapravo dogodilo s Pejanovićem.

Nikić je navodno u Bukovom dolcu na Velebitu nešto radio oko svoga "stana" (ljetna pastirska koliba). Odjednom iz mećave se pojavio žandar, uperio u njega pušku i zapovjedio mu da ga vodi u Lukovo.

Kako sa svih dolaca i draga iz Velebita prema moru vodi samo kozji put koji se jedva primjeti u strmom kršu, tako i iz Bukovog dolca vodi jedan od najstrmijih puteva. Ovaj dolac se nalazi na jednoj visoravni koja je s južne strane vrlo strma i skoro neprohodna. Tu se nalazi jedna litica zvana "Ploča", a put (neka vrsta grubih kamenih stuba) koje su seljaci još davno proklesali, većinom ušicama sjekire skreće udesno pokraj nje. Onaj tko nije odatle i po lijepome vremenu, a kamoli u sniježnoj mećavi, može vrlo lako mimoići taj zaokret i strmoglaviti pod liticu. Tu, pod tom "Pločom" nađen je Pejanović.

Kako se u svakome zlu nađe i ponešto smiješno, tako se i ovdje dogodilo. Poslije pokopa Pejanovićeve ostatke, pošto mu je bilo kasno da preko Velebita ide natrag u Brušane (onda još nije bilo ni ceste ni turističke staze) Blagoje Piščević, koji je sebe smatrao nekom vrstom pjesnika žandarskih hvalospjeva, došao je u našu kuću da bi pre-

Poglavnik na izboru zagrebačkog načelnika

"Hrvatski list", Osiek,
25. kolovoza 1944.

Fotokopirana Gradanske tiskare k. d. (Broj 13454)

Biranju novog načelnika grada Zagreba prisustvovao je i Poglavnik, koji je tom prilikom održao značajan govor.

noćio. Kako u ono vrijeme u seljačkim kućama nije bilo šporeta nego samo ognjište, Blagoje je tu sjeo na tronožak i počeo smišljati prigodnu pjesmu u čast Vojina Pejanovića. Tu je također sjedila moja pokojna baka Ika, tada već 85 godina stara. I naš Blagoje počeo sa svojom poezijom:

“Zakukala kukavica crna
U Lovćenu na vr’ ednog trna.
Nije ono kukavica crna,
Nego majka Pejanović Voje
Ona traži milo dite svoje
Đe s’ Vojine, milo janje moje.
Traži Niko jarca izgubljena,
Nađe Voju, pade na koljena”.

Na to skoči moja baba Ika, pa mu odpraši:

“Nije li to morda bolje ‘vako?
Traži Niko izgubljena jarca,
ali nađe mrtvoga magarca.

Sve ti vrag ludi odnija, tebi i njemu. Malo je ‘rvacki rebara polomija”. Na to Blagoje skoči i odjuri kroz vrata tražiti drugi konak.

Ovaj “Blagoje” (počasno ime koje je dobio od žandara) bio je jedan od onih naših povratnika, nepismenih bijednika koji su pošli trbuhom za kruhom u “svete zemlje” Sjeverne i Južne Amerike gdje su pod okrutnom čizmom bogatih kapitalista, za najmizernije plaće crčili po šumama i rudnicima u kojima su podпали pod utjecaj komunističkih ili velikosrbskih agitatora, gdje su izgubili i ono malo osjećaja (ako su ga uobće i imali) prema svome narodu.

Radi te svoje nepismenosti, primitivizma i zaostalosti, a u puno slučajeva i pokvarenosti, ovi, kao i oni koji su prošli školu tovarišća Moše, vratili se

u svoj narod kao izdajice, a mnogi od njih kao zločinci i ubojice kao što su bili braća Mile “Miško” i Stipe “Stipić” Došen, koji su i prije nego su došli u zatvor bili kriminalci. Miško se nije pridružio povorci u Brušanima iz nacionalnih pobuda, nego iz oportunitizma, a brat mu Stipić dobio je robiju radi ubojstva jednog momka, Hrvata, baš u Brušanima. Eto jedino takve je drug Moša mogao pridobiti u svoj tabor, dok one koji su se kao napr. Juco Rukavina, Polde Šuper i svi oni iz moga sela pridružili ustanku iz domoljubnih osjećaja nije nikada uspio obmanuti.

Sve u svemu, bez obzira na sve pozitivne i negativne posljedice Velebitskog ustanka, on je ipak uzdrmao temelje Karađorđevićeve Jugoslavije. U Brušanima, na mjestu gdje je nekada bila zloglasna žandarska postaja, već je podignuto spomenobilježje Velebitskog ustanka. Stoga, u potpunosti se slažem s g. Milanom Vukovićem i pozivam sve čestite Hrvatice i Hrvate se organiziramo i na Jadovnom podignemo spomenik Stipi Devčiću i svim hrvatskim žrtvama koje su pale radi ovoga ustanka.

UREDBA O POSLOVANJU FINANCIJSKIH INSTITUCIJA

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

Petnaest godina nakon *OLUJE*, oslobođenja od srbske okupacije, vrijeme je da Republika Hrvatska počne vraćati dijelove izgubljenog suvereniteta, te počne štiti svoje građane u poslovanju s finacijskim institucijama. Zato su, kao prve mjere zaštite hrvatskih građana, nužne slijedeće UREDBE o poslovanju s građanima finacijskih institucija:

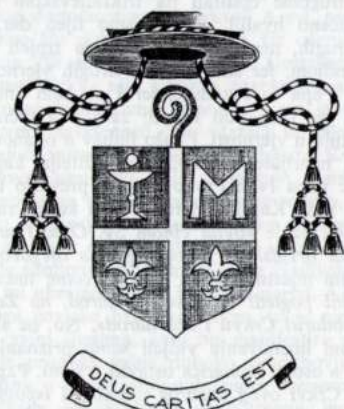
Ukidanje pojma JAMCA

Pojam *jamca* je ilegalan i nepostojeći, a svako zazivanje je *Primary_F_violation*.

Ova uredba stavlja sve potencijalne obveze jamaca izvan zakona, a pokušaj primjene točaka već postojećih ugovora teškim finacijskim prekršajem. Izolirano kršenje se kažnjava visokom novčanom kaznom, a ponovljena oduzimanjem licence banci.

Ukidanje DEVIZNE KLAUZULE

Devizna klauzula je ilegalna a svako zazivanje je *Primary_F_violation*.

FRANJO KUHARIĆ: BISKUPSKI GRB I GESLO: «BOG JE LJUBAV»

"Hrvatska revija", München", br. 1, 1983.

Ova uredba čini ništavnim sve postojeće devizne klauzule, nove teškim kaznenim djelom.

Besplatno plaćanje DEBIT karticama

Upotreba Debit kartica je besplatna, a svaka naplata je *Secondary_F_violation*.

Ovom uredbom se osigurava besplatno plaćanje Debit karticama.

Osiguranje kredita za kupnju nekretnina.

Jedino osiguranje kredita za nekretninu smije biti samo hipoteka na tu istu nekretninu.

Ovom uredbom se onemogućuje bankama bilo kakvo dodatno osiguranje osim hipoteka na samu nekretninu, posebno automatsko odbijanje od plaće ili hipoteka na drugu nekretninu.

Pseudo DECLARATIONS:

Define:

Violation_Descriptor=(Class*/12+Category)*/12+Fine_index;

Class Financial=1

Category Primary_F_violation=0101;

Fine First_time_Fine=10M,

Second_time_Fine= Seize_License;

Category Secondary_F_violation=0102;

Fine First_time_Fine=250,

Second_time_Fine= 1000,

Third_time_Fine= Seize_License;

Class Labor=2

Category Primary_L_violation=0201;

Category Secondary_L_violation=0202;

Fine First_time_Fine=1M,

Second_time_Fine=5M,

Third_time_Fine=Tax_Class_Degradation_1;

Etc.

BOLJŠEVIČKA KLANJA PO SLOVENIJI (1)

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Poročilo Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč 2005-2008

Nakladna kuća "Družina" iz Ljubljane, inače u vlasništvu rimokatoličke crkve u Sloveniji, izdala je 2009. knjigu "Poročilo Komisije Vlade RS za reševanje vprašanj prikritih grobišč 2005 - 2008", što bi prevedeno na hrvatski glasilo:

"Izvešće Povjerenstva Vlade Republike Slovenije za rješavanje pitanja sakrivenih masovnih grobnica 2005 - 2008".

Naravno, ono "2005-2008" ne znači da se radi o masovnim grobnicama iz tog razdoblja, nego da se radi o izvješću za rad Povjerenstva u njegovom mandatu od 2005. do 2008.

Masovne grobnice su pak, dakako, iz 1945.

Hrvatski križni put.

Nije to neko obično izvješće, nije to neka obična knjiga. Nije niti običan njen naručitelj: Vlada Republike Slovenije, koja za razliku od Vlade Republike Hrvatske, koju ovo pitanje uopće ne zanima, itekako skrbi glede istraživanja svega što je vezano uz dotična ubojstva i masovne grobnice.

Tijekom ove godine obišao sam Kočevski Rog, gdje su pobijene desetine tisuća Hrvata, Lancovo i Crngrob, gdje su likvidirani članovi zadnje vlade Nezavisne Države Hrvatske i članovi njihovih obitelji. Bio sam prošle godine u Hudoj Jami i na Teharju.

Službene hrvatske nazočnosti - nigdje.

Križa, spomenika - nikakvog.

Nije čudnovato i neobično. Hrvatska je i dalje komunistički rob, poslušnik.

S a m a knjiga "Poročila" velikog je for-

mata. Napisali su je članovi Povjerenstva i njihovi suradnici. Na 431 stranici prvi put je cjelovito obrađena 581 masovna grobnica, objavljene su brojne fotografije, kao i nalazi policijskih istražitelja, arheologa, antropologa, forenzičara i drugih.

Auktor pisanog izvješća je Jože Dežman, auktori fotografija su Jože Jagrič, Andrej Mihevc i Bojan Vovk. Knjiga sadrži i brojne druge priloge.

Izdvajam iz zaključaka uz prikaz knjige:

"Masovna ubojstva vojnih i civilnih zaobljenika, koje je izveo titoistički režim, najveći je mirnodopski zločin svih vremena počinjen na slovenskom tlu. ...

Ubojstvo više od 15.000 nenaoružanih stanovnika Slovenije najveći je ikada počinjeni pokolj njenih stanovnika. ...

Slovenija je najveće gubilište Hrvata u njihovoj povijesti."

Od naših zapadnih susjeda: Dovoljno i jasno.

Hvala im!

U idućim brojevima "Države Hrvatske" donijet ćemo izvratke iz "Poročila", naročito one koji se odnose na identifikaciju pojedinih masovnih grobnica. Posebno onih u kojima leže, uglavnom neobilježene, hrvatske kosti.

Po spiranju in pregledu vsake kosti posebej pa so bili človeški ostanki razvrščeni po skupinah kosti. Foto Pavel Jamnik

KRONIKA

"Hrvatska smotra", Zagreb, br. 1, 1942.

1941. godina*

6. studenoga.

Poglavnik je u povijesnim dvorcima na trgu Stjepana Radića primio izaslanstvo njemačkih trgovaca, koji su došli u Zagreb na potpisivanje hrvatsko-njemačkog trgovačkog ugovora.

Poglavnik je primio izaslanstva iz kotareva Tešanj, Teslić, Doboj, Maglaj, Gračanica, Zavidovići, Bogujno, Glamoč, Livno i Kupres, koji su došli Poglavniku da mu izraze vjernost naroda iz njihovih kotareva.

7. studenoga.

U Zagrebu je proslavljen blagdan Rumunjske, rođendan kralja Mihajla I. Rumunjskom kralju je Poglavnik poslao svoju čestitku, na koju je Poglavnik dobio srdačan odgovor.

8. studenoga.

Hrvatska državna banka stavila je u kolanje nove hrvatske novčanice od 500, 50 i 10 Kuna, koje je hrvatska javnost pozdravila, jer je povlačenjem srpskih novčanica nestao opet jedan trag njihovog gospodarenja nad hrvatskim narodom.

Njemačko ratno vodstvo pohvalilo je hrvatske dobrovoljce, koji se bore na istočnom bojištu. U dopisima njemačkih ratnih izvjestitelja ističe se, da su oni prevalili u 32 dana pješice preko 1.000 km i da su sjajno dokazali svoje vojničke sposobnosti već u prvom doticaju s neprijateljem.

Povodom spomen-dana na prve žrtve nacional-socijalističke revolucije, hrvatsko je novinstvo pos-

vetilo tople članke o značenju tih žrtava za Novu Europu.

9. studenoga.

U Zagrebu je obavljena prisega novaka zagrebačke domobranske posade.

U Zagrebu je na svečan način proslavljena godišnjica palih njemačkih boraca, kojoj su prisustvovali članovi hrvatske državne vlade, predstavnici hrvatske i njemačke vojske i članovi diplomatskog kora.

³

Povodom rođendana Cara i Kralja Viktora Emanuela III. održana je u Zagrebu svečana proslava. Hrvatsko je novinstvo posvetilo tople članke osobi Cara i Kralja.

Vođa njemačkog Reicha Adolf Hitler održao je povodom 18. obljetnice prvog nacionalsocijalističkog ustanka u Münchenu govor u kome je osobito naglasio borbu cijele Europe protiv boljševizma.

10. studenoga.

Novi podpredsjednik hrvatske državne vlade dr. Džaferbeg Kulenović položio je na Koran prisegu u prisutnosti Poglavnika.

12. studenoga.

Mornari novaci u Zemunu položili su svečanu prisegu vjernosti Poglavniku Nezavisne Države Hrvatske.

(Nastavit će se)

* Uredništvo, zasad, ne raspolaže brojevima "Hrvatske smotre" iz 1941. godine, osim za prva dva mjeseca, pa je izostala kronika od 10. travnja do 5. studenog 1941.

"Nova Hrvatska", Zagreb, 3. kolovoza 1943.

Ognjište

Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7

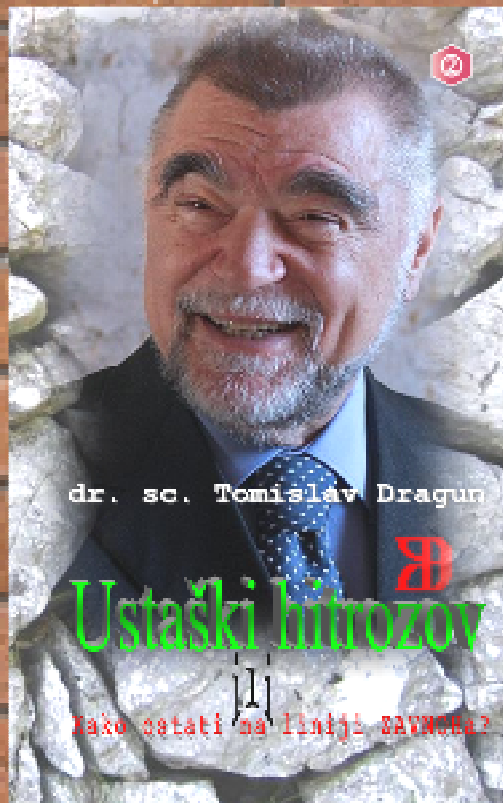
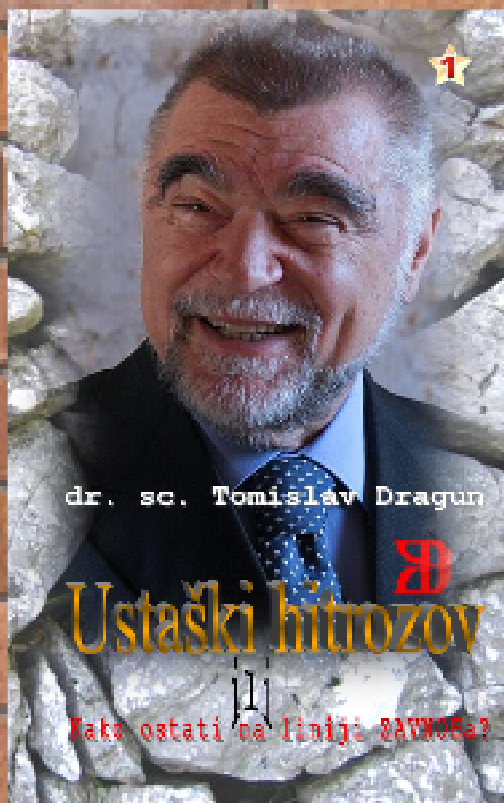
Hrvatska knjižara

Internetska knjižara i antikvarijat

www.knjizara.hrvatskauljudba.hr

Vam predstavljaju nova izdanja

dr. sc. Tomislav Dragun: Ustaški hitrozov 1 i 2

Pojedinačna cijena: 100,00 kuna Cijena kompleta: 150,00 kuna

Ognjište

nakladna zadruga

Zagreb, Pete poljanice 7

HRVATSKA

www.hrvatskauljudba.hr

tel. +385 1 2923-756

fax: +385 1 2923-757

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

e-mail: tomislav.dragun@gmail.com

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

grafički urednik

091/33-88-433

lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

Hrvoje Mirković

tajnik uredništva

091/33-88-432

hrvoje.mirkovic@gmail.com

Idejno rješenje:

© Lovorka Dragun Mirković

Država Hrvatska

Smotra za pitanja povijestnog
kontinuiteta hrvatske državnosti

Broj 1 od 18. rujna 2010.

Izlazi mjesečno

Nakladnik:

Ognjište

nakladna zadruga

Zagreb, Pete poljanice 7

e-mail: naklada.ognjiste@gmail.com